

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

AŽ NAPRŠÍ
A USCHNE

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Až naprší
a uschne**

VYŠEHRA D

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
PŘELOŽIL LADISLAV SMUTEK

Copyright © Lady Ethel Wodehouse, 1980

Translation © Ladislav Smutek, 2009

Illustrations © Adolf Born, 2009

ISBN 978-80-7021-880-8

Představuje se lord Emsworth a císařovna z Blandingsu

(1)

Komorník Beach vstoupil do knihovny zámku Blandigs a v ruce nesl tácek plný dopisů. Sípál trochu, neboť ho zmořily schody; už to nebyl ten úhledně štíhlý mladý podlokaj jako před třiceti lety.

„Odpolední pošta, pane,“ oznámil; lord Emsworth vzhlédl od knihy – četl dílo *O chovu a ošetřování vepřového bravu* – a pravil: „Ach, odpolední pošta? Odpolední pošta – hm? Ovšem, ovšem.“ Jeho sestra lady Constance Keebleová by si postěžovala, a často tak také činila, že se její bratr vyjadřuje mlhavě („Clarenci, proboha, nezevluj takhle!“) – ale lord nechal věci tak rychle jako kdokoliv jiný.

„Ano, ano, samozřejmě, odpolední pošta,“ prohlásil zcela suverénně. „Báječné. Děkuji vám, Beachi. Položte ji na stůl.“

„Prosím, pane. Promiňte, pane, hodláte spatřit sira Gregoryho Parsloea?“

„Ehe,“ poznamenal lord Emsworth a rozhlížel se po pokoji, nikoho však neviděl. „Kde je?“

„Sir Gregory před několika okamžiky telefonoval, že by rád s vaším lordstvem krátce pohovořil. Informoval mě, že hodlá přijít do zámku.“

Lord Emsworth zamžikal.

„Přijít?“

„Tak se aspoň sir Gregory vyjádřil, pane.“

„Proč sem chce přijít?“

„To nevím, pane.“

„Je to tři míle sem a tři míle zpátky. A zrovna dnes je tak vedro, jak letos ještě nebylo. Ten člověk je osel.“

Na takovou poznámku neodpovídá dobře vychovaný korník zavýsknutím či slovy: „Máš pravdu, brácho,“ třebaže vřele souhlasí. Beach si pouze dovolil poněkud zacukat horním rtem, jako by chtěl naznačit, že má srdce na pravém místě, a lord Emsworth se zasní. Přemýšlel o baronetovi siru Gregorym Parsloeovi – Parsloeovi z Matchingham Hallu.

Většině z nás, nahodilých pozorovatelů, nakloněných k ukvapeným soudům, připadá pravděpodobně velmi záviděníhodný úděl hraběte, který sídlí v mramorových salonech, obklopen vazaly a otroky. „Šťastný to brach,“ říkáme si v autokaru cestou ze zámku, když jsme předtím zaplatili dva a půl šilinku za prohlídku mramorových sálů, a v mnoha případech máme samozřejmě pravdu.

Nikoliv však v případě Clarence, devátého hraběte z Emsworthu. Jeho rajskou zahradou se plížil had, na záhoně se povaloval uschlý list, v jeho duchovním špenátu skřípalo zrnko písku. Těšil se dobrému zdraví, měl bohaté příjmy a prvotřídní otcovské sídlo s cestičkami vysypanými štěrkem, upraveným parkem a se všemi vymoženostmi, ale celé to požehnání rušila skutečnost, že čistý vzduch okresu, kde hrabě žil, kazila přítomnost muže, jakým byl sir Gregory Parsloe – muž, který, jak byl hrabě pevně přesvědčen, měl špatné úmysly s velevynikajícím prasetem, Císařovnou z Blandingsu.

Císařovna z Blandingsu byla zřítelnicí oka lorda Emswortha. Dva roky za sebou zvítězila v třídě tučných prasat na zemědělské výstavě v Shropshiru a plným právem se očekávalo, že letos bude triumfovat potřetí, za předpokladu, že si tenhle Parsloe, který byl majitelem její největší konkurentky, Pýchy Matchinghamu, nevymyslí nějaký strašlivý úklad, aby Císařovnu znemožnil.

Před dvěma lety zrádný baronet lordu Emsworthovi odlákal do vlastních služeb ošetřovatele vepřů, skvěle nadaného George Cyrila Wellbeloveda; mladší bratr lorda Emswortha ctihodný Gallahad Threepwood se jadrně vyjádřil, že tento nekalý kousek nutno považovat za předehtu k ještě černějším zločinům, za pouhé protažení svalů, za přípravu ke skutečnému drastickému činu. Ke všem čertům, dovozoval Ga-

lahad logicky, když už máš chlapíka jako je mladý Parsloe, člověka, který se po léta, než dostal titul, potloukal po Londýně bez floka v kapse, živil se bůhvíjak a vždy jen o krůček unikl četníkům, je pak přemrštěné se domnívat, že se před ničím nezastaví? Jestliže takový člověk přihlásí prase do soutěže tučných prasat a zahlédne šanci, že by mohl pro svou kandidátku zajistit umístění, kdyby vyřadil favoritku, pak zatraceně rád sáhne po této možnosti. Takový byl názor cti-hodného Galahada Threepwooda.

„Parsloe!“ zvolal. „Znám mladého Parsloea od doby, kdy nám oběma bylo něco přes dvacet, a vždycky byl takový padouch, že krájel chleba vývrtkou. Když za dávných časů viděli silní mužové přicházet Parsloea, prchali před ním a skrývali své cenné věci. Takový chlapík to tedy býval a netvrdte mi, že je teď jiný. Hlídej si svoje prase jako ostříž, Clarenci, nebo tento ďábel v lidské podobě propašuje do její šlichty z otrub ananasovou bombu dřív, než se naděješ.“

Ta slova padla na úrodnou půdu, jak tomu ani jinak nemohlo být, a způsobila, že lord Emsworth choval vůči siru Gregorymu pocity podobné těm, jaké choval Sherlock Holmes vůči profesorovi Moriartymu, ovšem zdaleka ne tak srdečné. Tak teď tu seděl a temně dumal o svém soupeři a pravděpodobně by byl dumal dost dlouho, kdyby Beach, který se chtěl vrátit do přípravny a dát zde odpočinout nohám, nevytloukl významné zakašlání.

„Ech?“ prohodil lord Emsworth, který se probíral z mrákot.

„Ještě něco prosím, pane?“

„Něco? Aha, rozumím. Něco. Ne, už nic, Beachi.“

„Děkuji vám, pane.“

Beach se vzdaloval majestátně a těžkopádně; jeho chůze připomínala pohyby cestovatelů, kteří poznali Dálný východ z hřbetu slona, prodírajícího se indickou džunglí, a lord Emsworth se pustil znovu do čtení. Vstup komorníka ho vyrušil uprostřed důležité kapitoly z Whippla, která vypráví o tom, že vepř, má-li dosáhnout staré středosezónní formy, musí spořádat denně ne méně než padesát sedm tisíc osm set kalorií, a tyto kalorie se musí skládat z ječmenné mouky, kukuřičné mouky, mouky z lněného semínka, brambor a odstředěného podmáslí.

Ale onoho odpoledne mu nepřálo štěstí. Jen co se zahloubal do čtení, dveře se opět otevřely, tentokrát proto, aby vpustily hezkou ženu pánovitého vzhledu, v níž hrabě několika pohledy skrze skřípec rozpoznal svou sestru lady Constance Keebleovou.

(2)

Pohlížel na ni s obavami jako nějaká krysa z podsvětí, zahnaná do kouta státním zástupcem. Bolestné zkušenosti ho poučily, že Conniiny návštěvy znamenají nepříjemnost, a jako vždy sbíral síly, aby se postavil na odpor, ať už na něho zaútočí sestra jakýmkoliv kalibrem. Velice věřil v houževnatou obranu a velmi dobře ji ovládal.

Ale tentokrát se zdálo, že sestra přichází s mírovými úmysly. Tvářila se klidně, ba přátelsky.

„Clarenci,“ oslovila ho, „viděls někde Penelopu?“

„Cože?“

„Penelopu Donaldsonovou.“

„Kdo je Penelopa Donaldsonová?“ otázal se lord Emsworth zdvořile.

Lady Constance si povzdychla. Kdyby nebyla dcerou stovky hrabat, byla by si odfrkla. Přestala se tvářit přátelsky. Pleskla se do čela rukou ozdobenou četnými šperky a na okamžik pozvedla oči k nebi.

„Penelopa Donaldsonová,“ vysvětlovala s nucenou vlídností dámy, která se snaží neztratit trpělivost při rozhovoru s poněkud nejapným bližním, „Penelopa Donaldsonová je mladá dcera pana Donaldsona z Long Island City ve Spojených státech amerických, jehož starší dcera je provdána za tvého syna Fredericka. Abych ti osvěžila paměť – máš dva syny – svého dědice Boshama a mladšího syna Fredericka. Frederick si vzal starší slečnu Donaldsonovou. Mladší slečna Donaldsonová – jmenuje se Penelopa – bydlí u nás na zámku Blandings – tohle je zámek Blandings – a já se tě táži... Viděls ji? A přeji si, Clarenci, abys neotvíral ústa, když s tebou mluvím. Vypadáš pak jako karas zlatý.“

Již jsme se zmínili o tom, že lord Emsworth dovedl jednat rychle jako blesk.

„Ach,“ zvolal náhle osvícen. „Když říkáš Penelopa Donaldsonová, myslíš tím Penelopu Donaldsonovou. Ovšem. Ovšem. A ptáš se, zda jsem ji viděl. Ano, viděl jsem ji právě s Galahadem. Kráčeli spolu kolem, když jsem se díval z okna. Asi šli na procházku. Šli pěšky,“ vysvětloval lord Emsworth, aby zdůraznil, že bratr a mladá návštěvnice z Ameriky nekráčeli na chůdách.

Lady Constance vydala zvuk, který se podobal výkřiku, jaký asi vyloudí člověk, jenž položil mokrý palec na rozžhavená kamna. „Galahad nejedná správně. Od chvíle, co přišla na zámek, zabral si ji úplně pro sebe. Měl by mít víc rozumu. Musí přece vědět, že smyslem návštěvy je, aby se dala dohromady s Orlo Vosperem.“

„S kým?“

„Proboha, Clarenci!“

„Co to?“

„Jestli se zeptáš: ‚Kdo je Orlo Vosper?‘, pak už po tobě ničím hodím. Tahle tvoje zmatkovitost je podle mne jenom póza. Tváříš se tak, jenom abys rozčiloval lidi. Víš přece velice dobře, kdo je Orlo Vosper.“

Lord Emsworth chápavě přikývl.

„Ano, teď jsem si ho už umístil. Chlapík, který vypadá jako filmová hvězda. Bydlí zde,“ pravil a poskytl tak cennou tajnou informaci.

„Jsem si toho vědoma. A Penelopa jako by se mu úmyslně vyhýbala.“

„Penelopa je rozumné děvče. Je to nudný patron.“

„Vůbec ne. Je velice zábavný.“

„Mne nebaví.“

„Tebe snad ne, protože nemluví pořád o prasatech.“

„Pokud jde o prasata, je úplně nemožný. Zíval, když jsem mu ukazoval Císařovnu.“

„Zřejmě ho mnohem víc přitahuje Penelopa.“

„Snažil se to zakrýt rukou, ale já jsem dobře viděl. Zíval.“

„A pro ni by to byla výtečná partie.“

„Co?“

„Vosper.“

„Co?“

„Prosím tě, Clarenci!“

„Jak tě můžu, k čertu, sledovat, když kolem toho chodíš jako kočka kolem horké kaše – jako – hm – jako kočka kolem horké kaše. Mluv prostě. Mluv jasně. Mluv přímo a upřímně. Kdo si bere koho?“

Lady Constance se opět octla v rozpoležení člověka, který položil vlhký palec na rozžhavenou plotnu.

„Chci ti jenom říci,“ pravila unaveně, „že Orlo Vospera zřejmě přitahuje Penelopa a že by se panu Donaldsonovi velmi zamlouvalo, kdyby si ho vzala. Je to jedna z nejstarších rodin v Anglii a také má hodně peněz. Ale co může Orlo dělat, když Penelopa chodí pořád jenom s Galahadem? Zítřka s ní pojedou do Londýna a Orlo nás sveze svým vozem. Z toho by mohlo něco povstat. Poslouchej mě přece, Clarenci!“

„Poslouchám. Řeklas, že Penelopa pojedou do Londýna s panem Donaldsonem.“

„Och, Clarenci!“

„Nebo spíš s Vosperem. Proč v tomhle počasí pojedou zrovna do Londýna? To je hloupý nápad.“

„Jede na zkoušku. Musí si vyzkoušet šaty na ples hrabství. A Orlo musí navštívit svého právníka kvůli dani z příjmu.“

„Dani z příjmu!“ vykřikl lord Emsworth a třeštil oči jako válečný oř při hlaholu polnice. Vepří a daň z příjmu byly jediné věci, které ho skutečně dovedly vzrušit. „Dovol, abych ti řekl –“

„Nemám čas tě poslouchat,“ přerušila ho lady Constance a pádila z pokoje. Rozhovory s hlavou rodiny skoro pokaždé končily tak, že odpádila z pokoje. Pokud se rozhovory neodehrávaly samozřejmě venku, kdy pouze odpádila.

Ponechán sám sobě, lord Emsworth chvíli seděl a vychutnával slastný pocit klidu, jaký přepadává muže pokojného založení, jakmile ženské pokolení řeklo své a odešlo. Když se chtěl opět vrátit k Whippleovi, padl mu zrak na hromadu korespondence na stole; sebral ji a prohlížel si ji. Přečetl a odložil stranou snad šest nejnezajímavějších dopisů, jaké kdy lidská ruka sepsala, když tu přišel na něco docela jiného, na něco, co způsobilo, že svraštil čelo a vyrazil výkřik: „Prokrindapána!“

Byla to pohlednice, jedna z těch barvami hýřících pohlednic, nad nimiž my inteligenti pomlaskáváme, ale které ský-

tají radost a zábavu značnému počtu nevzdělanců. Představovala nahou dámu, snad Venuši, nořící se na pláži z vln s veselým zvoláním: „Jsem ve vrcholné formě, hochu!“ který jí vycházel z úst ve tvaru bubliny, a pod touto postavou četl slova napsaná smělou ženskou rukou: „Ahoj, ahoj, jen se hoj a nic se neboj. Mnoho srdečných pozdravů, starouši. Vřele tě líbá Maudie.“

Tato četba vyvolala zmatek v duši lorda Emsworthe, jako by asi zmátla i hlubší myslitele. Podle svého nejlepšího vědomí neznal Maudii, natož ženu, schopnou takové takřka orientální vřelosti citu. Lord se vždy úzkostlivě vyhýbal všem Maudiím toho světa, na rozdíl od svého bratra Galahada, šviháka a světáka, který se po celý život dvořil společnosti žen lehkomyšlnějšího typu a za svých mladých let byl nejšťastnější, když až po uši vazel mezi číšnicemi a baletkami.

Na nos znovu umístil skřípec, který jako vždy ve chvílích pohnutí mu spadl a klimbal se na konci tkanice, nepřítomně zastrčil pohled do kapsy a sáhl po knize. Leč bylo již pozdě. Vhodná chvíle minula. Vyveden z míry žvaněním komorníků o Parsloech a Conniemi žvatlajícími o Vosperech a tajuplnými ženami, jež mu posílají pozdravy a polibky, ztratil dočasně schopnost oceňovat skvělý styl spisovatele Whippla.

Jestliže chtěl obnovit duševní rovnováhu, zbývalo mu učinit pouze jediné. Narovnat si skřípec a odebrat se k prasečinci, aby se pokochal pohledem na Císařovnu z Blandingsu.

(3)

Císařovna přebývala v rozkošném sídle nedaleko zelinářské zahrady. Když lord Emsworth dorazil k jejímu budoáru, byla zaneprázdněna jako skoro vždy, kdykoliv jste k ní zavítali, tím, že vpravovala do svých nenasytných útrob oněch padesát sedm tisíc osm set kalorií, které tak naléhavě doporučuje Whipple. Ošetřovatelka Monica Simmonsová pro ni připravila krmí složenou z ječmenné mouky, kukuřičné mouky, mouky z lněných semínek, brambor a odstředěného podmáslí. Svině se žrádlem prokousávala tak udatně, že její počínání

vzbuzovalo v hrudi jejích přátel a obdivovatelů nejsvětější důvěru.

Když se tam lord Emsworth přišoural, stála Monica Simonsová u zábradlí. Byla to statná dívčina v haleně a v pumpkách, takže vypadala na to, co ve skutečnosti byla – jedna ze šesti dcer venkovského faráře, jehož všechny dcery hrály hokej za Roedean. Lord Emsworth ji neměl příliš v lásce, podezíral ji, že nectí dostatečně Císařovnu. Právě v tomto okamžiku podala příšerný důkaz o tom základním kazu ve svém charakteru.

„Nazdar, lorde Emsworthi,“ zvolala. „Horko, co? Přišel jste se mrknout na svýho čunčíka-munčíka? Když už jste tady, já na chvilku vypadnu a dám si čaj a garnáty. Mám žízeň, že bych se o ni mohla opřít. Ahoj.“

Dusala pryč a mohutnýma nohama odkopávala seno; lord Emsworth se třásl jako osika, opíral se o zábradlí a zíral na ni povyhaslým pohledem. Nostalgicky vzpomínal na dřívější strážce svého vynikajícího prasete – na George Cyrila Wellebeloveda, který se octl v nepřátelském táboře; na Percyho Pirbrighta, nástupce George Cyrila, o kterém naposled došla zpráva z Kanady, a na Edwina Potta, který převzal vysoký úřad po Percym a odebral se na odpočinek do soukromí, když vyhrál při fotbalovém sázení. Nikdo z nich se nikdy nezmínil o Císařovně z Blandingsu jako o „čunčíkovi-munčíkovi“. Po pravdě řečeno, Edwin Pott by nebyl s to tato slova pronést, i kdyby chtěl, protože mu v ústech chybělo patro.

To je dneska svět, rozčileně si ulevoval lord Emsworth, třebaže se postupně uklidňoval při nejsladší hudbě, jaká pro něho vůbec existovala, totiž při zvucích, jimiž Císařovna obnovovala své tkáně. Tu se objevil po jeho boku štíhlý, upravený, čistounký malý pán, tak k šedesátce, opřel se o břevno hrazení a pozoroval přebornici monoklem v černé obroučce. Lord Emsworth ho srdečně pozdravil: „Nazdárek, Galahade!“

„Buď zdrav, Clarenci, stará vojno, šavle vzhůru,“ odpověděl příchozí stejně srdečně.

Ctihodný Galahad Threepwood byl jediným opravdu významným členem rodiny, jejíž hlavou byl lord Emsworth. Svět prý ví málo o svých největších lidech, ale každý, kdo měl něco

společného se světem klubů, výčepů, divadel, restaurací a závodíšť, znal Gallyho, i když jen z doslechu. Patřil k té odhodlané partičce, která měla za to, že Londýn bude mnohem příjemnější za zvuků oslav a tance, a proto se od útlého věku věnoval tomuto znamenitému úkolu. Sestře Constance, sestře Julii, sestře Doře a všem ostatním sestrám působil jenom potíže, ale v méně přísných kruzích si ho všeobecně vážili, protože měl srdce ze zlata a duši přetékající mlékem lidské laskavosti.

Když tak stál a civěl na Císařovnu, cosi mezi polknutím a povzdechem, co zaslechl vedle sebe, ho přimělo k tomu, aby přenesl pátravý pohled na svého staršího bratra, a s účastí shledal, že milované rysy tváře hlavy rodiny zkřivila bolest, jako by bratr právě polkl něco kyselého.

„Ale, Clarenci,“ zvolal. „Zdá se, že něco kruší tvoje srdce. Co se stalo? Netrápíš se snad kvůli té příhodě v hospodě ‚U Emsworthského erbu‘, že ne?“

„Příhoda? O jaké příhodě to mluvíš?“

„Tak tys o tom ještě neslyšel? Mám to od Beache, a ten to má od služebné v kuchyni, a ta to má od řidiče. Parsloeův komorník – myslím, že se jmenuje Binstead – se včera večer ve výčepu ‚U Emsworthského erbu‘ vytahoval a nabízel pět ku jedné na Parsloeovo prase.“

Lord Emsworth na něho užasle civěl.

„Na Pýchu Matchinghamu? Ten chlapík je blázen. Jakou naději může mít Pýcha Matchinghamu proti Císařovně?“

„To jsem si taky myslel. Mne to taky zmátlo. Jediné prosté vysvětlení je podle mne v tom, že Binstead vypil moc štamprlat a brebtal nesmysly. Když tě tedy tohle netrápí, co potom? Proč vypadáš jako truchlící tasemnice?“

Lord velice rád vysvětlil účastnému posluchači, co způsobilo tuto podobnost.

„Galahade, ta Simmonsova holka mi teda dodala. Nebudeš tomu věřit, ale nazvala Císařovnu ‚čunčíkem-munčíkem‘.“

„Opravdu?“

„Ujišťuji tě, že ano. ‚Nazdar, lorde Emsworthi‘, řekla. ‚Přišel jste se mrknout na svýho čunčíka-munčíka?““

Gally se zamračil.

„To je zlé,“ souhlasil. „Nevhodný tón. Jestli je to pravda, potom se ukazuje, že to dítě je ve svých názorech příliš frivolní, než aby mohlo zastávat odpovědné místo, které má. Chtěl bych se zmínit o tom, že tlumočím názory Beachovy. Vsadil podstatnou část svých úspor na Císařovnu, na její vítězství na příští zemědělské výstavě, a teď z toho všeho nemá dobrý pocit. S obavami se táže sám sebe, zda se Simmonska hodí k tak posvátnému úkolu. A já mu to nemám za zlé. Na tohle si dej pozor, Clarenci, na to si dej dobrý pozor. Holka, která dneska bezstarostně opustí Císařovnu z Blandingsu jako čunčíka-munčíka, taková holka docela snadno zítra zapomene jí dát oběd. Můj drahý hochu, co tě přimělo, abys svěřil vyjevené dceři venkovského faráře práci, která vyžaduje odborné znalosti takového Pierponta Morgana?“

Lord Emsworth nelomil rukama v pravém smyslu slova, ale velice se tomu gestu přiblížil.

„To jsem neudělal já,“ protestoval. „To Connie na mne naléhala, abych tu holku zaměstnal. Je to svým způsobem její chráněnka. Je to příbuzná někoho, na kom Connii záleží nebo něco podobného. Za tu strašnou situaci může jediné Connie.“

„Connie!“ zvolal Gally. „Čím víc vidím do těchhle kontaktů, tím je mi jasnější, že zámek Blandings potřebuje co nejmíň takových Connií, aby se z něho stal pozemský ráj. Clarenci, sestry jsou nedopatřením. Měl ses proti nim postavit hned na začátku.“

„To je pravda,“ souhlasil lord Emsworth. „Hluboká pravda.“

Nastalo mlčení, pokud může nastat mlčení tam, kde se z koryta sytí Císařovna z Blandingsu. Mlčení porušil lord Emsworth, který zíral kolem sebe jako člověk, jenž cítí, že mu v okolí něco chybí.

„Kde je Alice?“ otázal se.

„Cože?“

„Nebo raději Penelopa Donaldsonová. Myslel jsem, že jste spolu šli na procházku.“

„Penny? Ano, procházeli jsme se sem a tam a pěkně jsme si sklepli. Clarenci, je to moc sympatická dívka.“

„Okouzlující.“

„A pěkná na pohled, dovede se bavit o ohromné spoustě

věcí tak dobře, že tě úplně upoutá, a hlavně je dobrosrdečná. Jenom tak, náhodou jsem vyslovil přání, že bych se napil whisky se sodou, a ona okamžitě odklusala za Beachem, aby mi přinesl sklenku. Nemusel jsem se namáhat do domu.“

„Dáš si whisky se sodou?“

„Sleduješ mě jako detektiv. Po whisky mi tvářičky zrůžovějí, což je vždycky žádoucí, a taky mi to poskytne příležitost připít na zdraví Beachovi a popřát mu, ať mu slouží ve dne v noci a po celý rok. Má narozeniny.“

„Beach má narozeniny?“

„Tak jest.“

„To je pěkné nadělení!“

Lord Emsworth šátral v kapse.

„Galahade, v odpolední poště jsem dostal zvláštní sdělení. Velice zvláštní. Přišla mi pohlednice. Bylo na ní: ‚Všechno nejlepší, drahoušku. Líbá tě milující...‘ Podepsána byla Maudie. Když mi říkáš, že Beach má narozeniny, napadá mi, že... Ano, myslel jsem si to. Pohled asi patří Beachovi a do mé pošty se dostal omylem. Podívej se.“

Gally vzal pohlednici a monoklem si ji pečlivě prohlížel. Na druhé straně byla adresa.

Pan Sebastian Beach
Zámek Blandings
Shropshire

Gally se zatvářil vážně.

„Musíme to důkladně prošetřit,“ prohlásil. „Jak dlouho je už Beach na zámku? Osmnáct let? Devatenáct? Na přesném počtu let ani tak nezáleží. Hlavní je, že už je tu dost dlouho, abych si zvykl dívat se na něho jako na vlastního syna, a syn, který dostává pohlednice s nahými Venušemi od dívek jménem Maudie, mi musí poskytnout uspokojivé vysvětlení. Nemůžeme připustit, aby se nám do komornické přípravný podle vloudilo něžné pohlaví. Hej, Beachi!“

Sebastian Beach se blížil. Jeho odměřený krok byl ještě odměřenější než obvykle vzhledem ke skutečnosti, že nesl vysokou sklenici až po okraj naplněnou jantarovým nápojem. Vedle něho cupitalo štíhlé světlovlasé děvče, které se

podobalo lesní nymfě, již komorník sebral po cestě mezi zámeckými pozemky. Ve skutečnosti to byla mladší dcera amerického výrobce sucharů pro psy.

„Přichází námořnictvo Spojených států, Gally,“ zvolala. Gally odpověděl se značnou dávkou uspokojení, že je může spatřit pouhým okem; pak se chopil sklenice a zhluboka se napil.

„Blahopřeji k narozeninám, Beachi.“

„Děkuji vám, pane Galahade.“

„Penny, srkneš si taky?“

„Ne, děkuju.“

„A ty, Clarenci?“

„Ne, ne, děkuju.“

„Dobrá,“ pravil Gally a vypil obsah sklenice až do dna.

„A nyní přistoupíme k trapnému úkolu. Beachi!“

„Pane?“

„Přečtete si tento pohled.“

Beach vzal pohlednici. Angreštovými očima si ji pozorně prohlížel a přitom nepatrně pohyboval rty. Vypadal jako komorník, který by se snad usmál, kdyby nedodržel přísná pravidla komornického cechu.

„No tak, Beachi. My čekáme. Kdo je ta Maudie?“

„Moje neteř, pane Galahade.“

„To tvrdíte vy, že?“

„Dcera mého bratra, pane Galahade. Dala by se nazvat bohémskou členkou rodiny. V útlém mládí utekla z domova a stala se číšnicí v Londýně.“

Gally zbystril sluch jako odborník, který v rozhovoru naráží na předmět svého zájmu. Jako byste se zmínili o čepelkách v přítomnosti paní Žiletky.

„Číšnicí? Kde?“

„V Criterionu, pane Galahade.“

„Pak jsem ji asi znal. V Criterionu jsem je znal všechny. Ale na žádnou Maudii Beachovou se nepamatuju.“

„Z obchodních důvodů přijala pseudonym Maudie Montrosová, pane.“

„Maudie Montrosová? Tak to je ona? Probůh, tu jsem samozřejmě znal. Okouzlující dívka, modré oči a vlasy jako zlaté vrabčí hnízdo. Z jejích rukou jsem přijal mnohou sklenku

rumu. Co se s ní stalo? Pořád ještě se točí kolem té staré dobré pípy?“

„Nikoliv, pane Galahade. Je vdaná a bere důchod.“

„Doufám, že manžel umí ocenit její četné ryzí ctnosti.“

„Není ho už mezi námi, pane. Uhnal si oboustranný zápal plic, když v dešti čekal před restaurací.“

„Proč to proboha dělal?“

„Konal jen svou služební povinnost, pane. Vlastnil soukromou pátrací kancelář, Digbyho denní i noční detektivové. Když nyní zesnul, moje neter v této činnosti pokračuje a podle mého názoru k plné spokojenosti zákazníků.“

Penny se zaujetím vyjekla.

„Chcete říct, že pracuje jako detektiv? Se zvětšovací sklem a s rukama od krve?“

„Jen do určité míry, slečno. Předpokládám, že práci hrubšího rázu přenechává svým podřízeným.“

„Přece jenom opravdické soukromé očko! Proboha, čím vším se lidé na světě neživí!“

„Alespoň tak jsem byl informován, slečno,“ pravil shovívavě Beach. Obrátil se k lordu Emsworthovi, který stěží chápal, proč je námětem rozhovoru zrovna Maudie, a kousíčkem klacku pilně škrábal Císařovnu po zádech. „Mylorde, měl jsem vás zpravit o příchodu sira Gregoryho.“

„Herdek! Kde je?“

„Zanechal jsem ho v přijímacím pokoji, kde si zul boty. Nabyl jsem dojmu, že ho bolí nohy. Vyjádřil přání setkat se s Vaším lordstvem co nejdříve, jak jen to bude Vašemu lordstvu vyhovovat.“

Lorda Emsworthe přepadla nevrlost.

„Nač sem proboha ten člověk chodí? Ví, že se na něho dívám se svrchovaným podezřením. Ale asi se s ním budu muset setkat. Kdybych ho nepřijal, Connie by mi ztropila nepřijemnou scénu. Pořád mě nabádá, abych měl k němu sousedský vztah.“

„Díky bohu, že ten vztah nemusím mít já,“ zvolal Gally. „Prokouknu mladého Parsloea skrz naskrz, a co z něho zbude? To je výhoda, když člověk nemusí dbát na bonton. Clarenci, co nám vyprávěl Beach, bylo zajímavé.“

„Hm?“

„O té Maudii.“

„Kdo je to – Maudie?“

„Fajn, máš výbornou paměť, nechme to plavat. Naklusej a zjisti, co chce ten hrdlořez.“

Lord Emsworth se odšoural, ve správné, uctivé vzdálenosti sledován věrným komorníkem. Gally se za nimi zamyšleně díval.

„Úžasné,“ prohlásil. „Víš, jak dlouho už Beache znám? Osmnáct nebo snad devatenáct let, ještě v době, kdy jsem byl pouhé čtyřicetileté dítě. A teprve dnes jsem objevil, že se jmenuje Sebastian. Něco podobného se mi stalo s Fruitym Biffenem. Ty jsi asi neznala mého přítele Fruity Biffena, že ne? Až donedávna bydlil zde dole na Shrewsbury Road, ale odstěhoval se, než jsi přijela. V dávné minulosti podepisoval dlouhopisy jménem George J. Biffen. Teprve po několika letech jsme jednou spolu večereli u Romana. Ztratil trošku ze své rezervovanosti, protože vypil míchaný porter, druh šartrésky, a starou kořalku, aby to ochutnal, a tehdy mi prozradil, že to J. vlastně znamená –“

„Gally,“ přerušila ho Penny, která už hodnou chvíli kreslila po trávníku botou arabesky a projevovala další příznaky duševního stavu, kdy si dodávala odvahy k trapnému úkolu, „můžeš mi půjčit dva tisíce liber?“

(4)

Vyvést z míry ctihodného Galahada nebylo nikdy snadné. Po půl století se o to pokoušely ošetřovatelky dětí, vychovatelky, soukromí učitelé, vychovatelé, univerzitní hodnostáři v Oxfordu, zapisovatelé na dostizích, podvodníci v kartách, prodavači úhořů v rosolu, kuželkáři, sázkaři na závodisti a příslušníci metropolitní policie, ale nikomu se to nepodařilo. Bylo samozřejmou pravdou starého Pelikán klubu, že ať násilnická náhoda mrštila jeho směrem kamínky z praku či šípy, vždy se dalo počítat s tím, že Gally Threepwood zachová nevyrušitelnou lhostejnost, s jakou si počíná vepř na ledě. Ale při těchto slovech jím otrásla křeč, až mu monokl s černou obroučkou seskočil z oka, stejně jako padával skřípec

(20)

z nosu jeho bratrovi. Civěl na dívku pohledem muže, který nevěří svému sluchu.

„Dva tisíce liber?“

„Naléhavě je potřebuju.“

Gally si nepatrně povzdychl. Vzal ji za ruku a pohladil ji.

„Mé dítě, já jsem chudý člověk. Jsem mladší syn. V anglických rodinách bere z banku dědic, zatímco na ostatní hráče zbude jen několik drobtů, které spadly z dědicova stolu. Nedokážu sehnat dva tisíce liber stejně, jako nedokážu udržet na špičce nosu tohle prase.“

„Chápu. Obávala jsem se, že mi nebudeš moct půjčit. Dobrá, zapomeňme na to.“

Gally se na ni ohromeně podíval. Skutečně si myslí, že tak snadno odbude Galahada Threepwooda, jednoho z nejzvědavějších pijáků skotské se sodou, muže, který si přál, aby měl libru nebo aspoň deset šilinků, kdykoliv mu nadávali starých čmuchalů?

„Ale proboha, ty mi to ani nevysvětlíš?“

„Mám ti to vysvětlit? Všechno záleží na tom, jestli dovedeš zachovat tajemství.“

„Samozřejmě dovedu zachovat tajemství. Kdybych prozradil jenom desetinu věcí, které vím o svých známých, otrásl by to celou civilizací. Beze strachu se mi můžeš svěřit.“

„Musím se přiznat, že by mi spadl kámen ze srdce. Dělá ti dobře, když můžeš tutlat věci?“

„Radši je vytrubuju do světa. Tak dál. Nač ty dvě tisícovky liber? K čemu je proboha potřebuješ?“

„No, vlastně je nepotřebuju pro sebe, ale pro jednoho známého. Je to stará, prastará historie, Gally. Zamilovala jsem se.“

„Aha.“

„Ty řekneš jenom: ‚Aha‘. Proč bych se nemohla zamilovat? Lidi se přece zamilovávají, že?“

„Taky znám takové případy.“

„No tak jsem se zamilovala do Jerryho.“

„Jakého Jerryho?“

„Jerryho Vaila.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„On asi o tobě taky nikdy neslyšel.“

Gally se rozčílil.

„Co tím chceš říct, že o mně nikdy neslyšel? O mně určitě už slyšel. V posledních třiceti letech Anglie přímo zvučí mým jménem. Kdybys nebyla nevzdělaná Američanka, která poprvé navštívila Britské ostrovy, měla bys v malíčku celý příběh mého života a chovala by ses ke mně s vážností, kterou si zasluhuju. Ale abych se vrátil k muži tvých snů. Ze skutečnosti, že jsi kvůli němu ochotna pumpovat z lidí prachy, vyvozuju, že je na suchu. Že je úplně švorc. Někdy se tomu říká nezámožný ženich, vid’?“

„Celkem vyjde s tím, co má. Je soběstačný.“

„Co dělá?“

„Spisovatel.“

„Dobré nebe! Nu co, spisovatelé jsou asi také tvorové boží.“

„Píše detektivky. Znáš tu starou průpovědku: ‚Zločin se nevyplácí... dost.‘ Na to, co vydělá, bychom se mohli vzít na svatého Dyndy.“

„A co tvůj otec, je přece milionář. Ten ti nedá nic?“

„Na chudého nápadníka nedá nic. Kdybych napsala otci, že si chci vzít muže, který si vydělá za rok asi tak třicet centů, poslal by mě nejbližší lodí zpátky do Ameriky a měla bych obrovské štěstí, kdyby mě nezavřel u staré babičky v Ohio.“

„Přísný rodič, co? Myslel jsem, že tyhle metody skončily už v osmdesátých letech minulého století.“

„Ano, ale zapomněli to říct otci. Každopádně Jerry má plno ušlechtilých zásad a nenechal by se vydržovat od ženy.“

„To mu můžeš vymluvit.“

„To bych nechtěla. Kvůli tomu se mu obdivuju. Kdybys viděl ty padavky, co jdou po penězích! Musela jsem si je držet pěkně od těla, když se ze mne stala žena. Potom bys taky pochopil, jaká je to příjemná změna setkat se s mužem, jako je Jerry. Sekáč, Gally. Kdybys ho viděl, uvěděl bys tomu. Kéž by se mu podařilo sehnat ty dva tisíce liber!“

„Měla bys mi o tom povědět něco bližšího. Potřebuje ty peníze k určitému účelu nebo je chce proto, že má rád dva tisíce liber?“

„Jeho přítel je lékař a chce si otevřít sanatorium. Slyšels někdy o Muldonově sanatoriu v Americe?“

„Samozřejmě. Dřív jsem dost často jezdil do Ameriky.“

„Tohle by bylo něco podobného, jenom víc... jak se to říká v Anglii?“

„Světové?“

„Chtěla jsem říct – prachové. Takové sanatorium vyhovuje unaveným vévodům a utahaným milionářům – ti za to platí pohádkové sumy. Jerry tvrdí, že jedno takové sanatorium ve Walesu je doslova zlatý důl. Tohle by bylo taky něco takového, jenom přístupnější, protože dům, který má Jerryho přítel v merku, je někde v Surrey nebo Sussexu, mnohem blíž u Londýna. Vtip je v tom, že by se Jerry stal mladším společníkem, kdyby sehnal ty dva tisíce liber a koupil to. Přítel by ohmatával pacientům pulz, předepisoval dietu a tak dále a Jerry by s nimi jezdil na koni, hrál tenis a golf a vůbec by byl duší celé společnosti. Takový způsob života by ho víc přitáhl k zemi a strašně by mu vyhovoval. A měl by dost času, aby mohl napsat svůj velký román.“

„Píše velký román?“

„Doposud se do něho samozřejmě nemohl pustit, protože má co dělat, aby uhájil holé živobytí, ale tvrdí, že tam všechno má, za čelní kostí, a kdyby měl trochu volna a každý den několik klidných hodin, kdy by ho nic nerozptylovalo, všem by to pěkně ukázal, co v něm vězí. Proč vypadáš jako vycpaná žába?“

„Jestli tím myslíš, že vypadám jako Rodinův Myslitel, potom jsem uvažoval o tom, jak ses u všech všudy mohla s tím chlapíkem seznámit. Když jsi přistála v Southamptonu, přijela ti Connie naproti a po jediné noci v Londýně tě přivedla sem, kde jsi od té doby pořád. Nechápu, kde jsi přišla k tomu milostnému tokání.“

„Přemýšlej, Gally. Lámej si kebulinku.“

„Ne, to je nad moje síly.“

„Na lodi, ty hlupáčku. Osvítil ho duch svatý. Pochopil, že jediný způsob, jak může v dnešní době spisovatel vydělat balík, je prorazit na americký trh. Tak si vzal volno a odkvapil americký trh studovat.“

„Jak se takový americký trh studuje?“

„Řekla bych, že se... studuje tak, jak je.“

„Chápu. Prostě se studuje.“

„Tak to je. A když dokončil studium, hupky na loď a plul domů.“

„A kdo nebyl na lodi jako ty.“

„Přesně tak. Druhý den jsme se setkali a pak už nás nic nemohlo zastavit. Ach, ty měsíční noci!“

„Svítil měsíc?“

„To bych řekla, že svítil.“

Gally se poškrábal na bradě. Sundal si monokl a zamýšleně ho čistil.

„No, nevím vlastně, co mám říci. Úplně jsi omráčila svého šedovlasého přítele. Ty toho chlapíka skutečně miluješ?“

„Copak jsi neslyšel?“

„Znáš ho přece teprve čtyři dny.“

„No a co?“

„No, jenom jsem si myslel... Bůhví, že nepatřím k lidem, kteří nabádají k rozvaze a k podobným věcem. Jediná žena, kterou jsem si chtěl vzít, byla zpěvačka z kabaretu. Zpívala v přiléhavém růžovém trikotu. Ale –“

„Ale?“

„Kdybych byl na tvém místě, Penny, měl bych se asi na pozoru. Po světě se potloukají podivná individua. Nemůžeš dát na to, co ti napovídají páskové na zaoceánském parníku. Mnohý muž, který přísahá věrnost na věky na palubě lodi, podstatně změní názor, jakmile vstoupí na souš a octne se mezi blondýnkami.“

„Gally, dělá se mi z tebe nevolno.“

„Promiň. Jenom jsem si myslel, že bych se o tom měl zmínit. O životních faktech a o všem ostatním.“

„Kdybych zjistila, že je takový, jak tvrdíš, pak bych ho okamžitě pustila k vodě, třebaže by mi to rozdrtilo srdce na miliony chvějivých kousků.“

„Jsi pašák!“

„Ale on není takový. Je hotové jehňátko. Přece nechceš tvrdit, že to není radost mít v domě jehňátko.“

„Neznám nic hezčího.“

„Tak vidíš.“

Císařovna naříkavě zachrochtala. Jeden brambor, nabitý kaloriemi, vypadl z přídělu a odkutálel se ven z ohrady. Gally jej zvedl a zdvořile podal Císařovně. Vznešené zvíře mu poděkovalo krátkým zafrkáním.

„Ale jestli je skutečně jehně, potom je to ještě horší. Předpokládám, že prožíváš strašlivá muka, když jsi tak daleko od tohoto ideálního muže. Ty jsi tady na zámku Blandings a on je v Londýně? Nemíchá tě to?“

„Až do dneška mě to trápilo.“

„Proč až do dneška?“

„Protože dnes ráno sluneční svit prorazil mračna. Lady Constance mi slíbila, že mě zítra vezme s sebou do Londýna na zkoušku ke švadleně. Odveze nás svým vozem lord Vosper.“

„Co soudíš o Vosperovi?“

„Líbí se mi.“

„A ty se líbíš jemu.“

„Ano, všimla jsem si toho.“

„Hezký chlapík.“

„Velmi hezký. Ale už jsem ti to řekla. Výprava přijede zítra odpoledne do Londýna a večer budu večerět s Jerryem.“

Gally na ni hleděl s úžasem. Její dětinský optimismus mu působil svíravou bolest.

„Connie z tebe ani na chvilku nespustí podezíravé oko. Nemáš nejmenší naději.“

„Ale mám, protože v Londýně žije stará otcova přítelkyně a otec by mi nikdy neodpustil, kdybych ji při této příležitosti nepoplácala po zádech a nepozdravila. Takže budu večerět s ní.“

„A ta stará známá přivede s sebou tvého mládence?“

„Mezi námi děvčaty, Gally, ta stařena vůbec neexistuje. Jsem jako ten básník u Shakespeara, vzdušnému nic propůjčuju byt a jméno. Viděls někdy hru ‚Jak je důležité mítí Filipa‘?“

„Neodbočuj od hlavního tématu.“

„Neodbočuju. Vzpomínáš si na Bunburyho, toho přítele, kterého si hrdina vymyslel? Tohle je jeho matka paní Bunburyová. Tyhle věci se dají s trochou taktu vždycky zařídit. Ale teď musím domů. Budu psát Jerrymu.“

„Vždyť se s ním zítra uvidíš.“

„Gally, na tak zkušeného muže víš velice málo o těchhle věcech. Při večeři mu přečtu dopis a on mi zase přečte to, co

pravděpodobně píše zrovna teď. Ráno jsem mu poslala telegram, že přijedu a že zůstanu na noc s lady Garlandovou – tvou sestrou Dorou, kdybys náhodou zapomněl, a aby mi přišel v osm naproti k hotelu Savoy.“

Penny odkvapila na lehkých nohou lásky a Gally, jenž strávil své mládí ve světě, kde dívky byly méně vynalézavé, s výjimkou těch, které pracovaly za pultem ve výčepu nebo tančily v Alhambře, oddal se úvahám o duchu a podnikavosti jejich dnešních nástupkyň. Není pochyb o tom, že nynější mladá generace neví, jak se má postavit k problémům, s nimiž se dospívající dívka tak často setkává. Jistě tomu tak je u Penny, která prožila léta, kdy se utvářela její povaha, ve Spojených státech amerických.

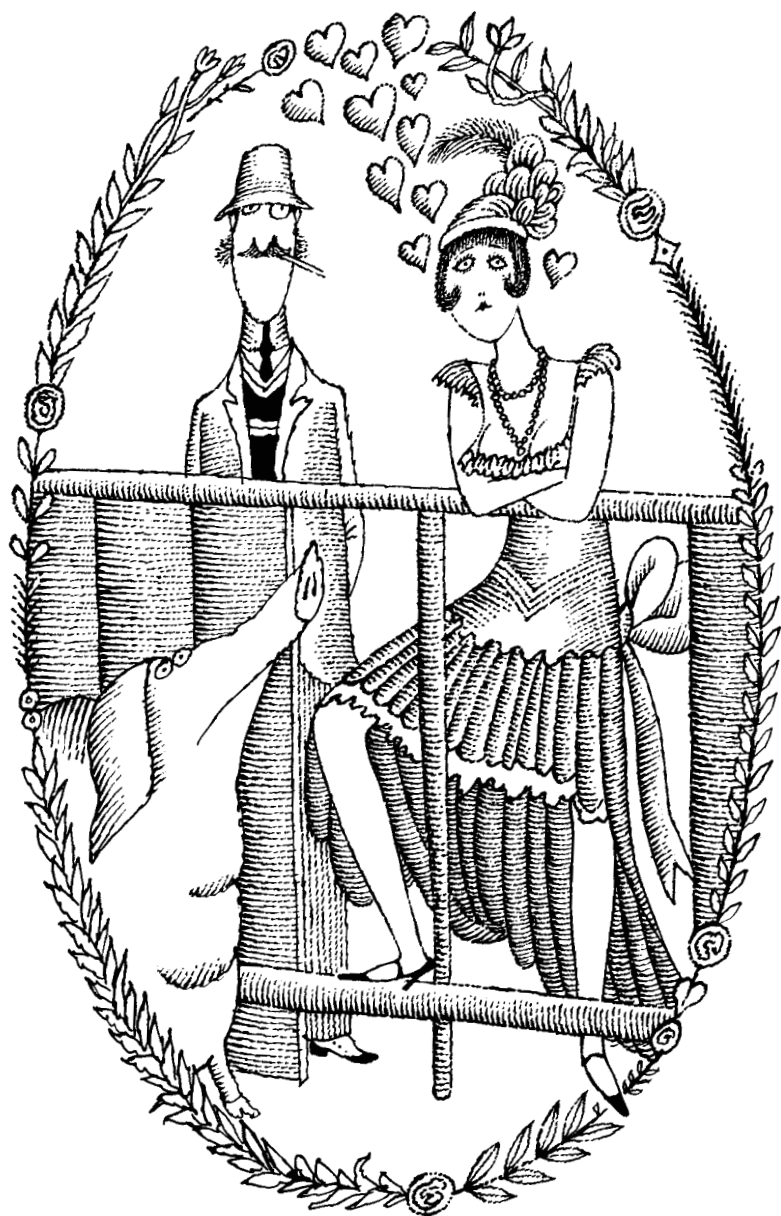
Dospěl k závěru, že rada starce s šedivým vousem, nabádajícího k rozvaze a opatrnosti před skokem do neznáma, by asi působila jako nějaká droga na trhu, kde šlo o mladší dceru pana Donaldsona; pustil se opět do studia Císařovny, když tu se mu ozvalo za zády zamečení, jež ho přimělo, aby se otočil. Přibližoval se lord Emsworth, na tváři výraz umírající kachny, který ho tak často zdobil v okamžicích tísně. Gallymu bylo hned jasné, že se přihodilo něco, co chudáka starého Clarence rozrušilo.

Tušení ho nezklamalo. Chudák starý Clarence byl zřejmě úplně v transu. Když ho tak Gally viděl, jak k němu kluše, vzpomněl si, jak jeho starý přítel, nešťastný sportovec Fruity Biffen, vstoupil do dostihového sázkového střediska Tattersall v Hurst Parku maskován dlouhým asyrským plnovousem, aby ho nepoznalo několik zapisovatelů, jimž dlužil peníze, a jak mu plnovous spadl. Stejně pohnutí shledával u Clarence.

„Naplnuješ mě hrůzou, Clarenci,“ zvolal, „vypadáš, jako bys vystoupil ze starého románu. Co tě trápí? A co jsi provedl s Parsloem? Zavraždils ho a teď máš starosti, protože nevíš, jak se zbavit mrtvolý?“

Lord Emsworth nabyl daru řeči.

„Zanechal jsem ho v přijímacím pokoji, zrovna když se obouval. Galahade, stala se hrozná věc. Ani nevím, jak ti to mám říci. Dovol, abych začal,“ pravil lord Emsworth; došá-

tral se k brlení ohrady a klesl na ně bezvládně jako mokrá ponožka. „Sir Gregory Parsloe je darebák a podvodník.“

„To všichni víme. Jen pokračuj.“

„Nehoň mě.“

„Chci jenom vědět, proč jsi tak rozčilený. Když jsem tě viděl naposledy, byls na cestě k domu, kde tě čekal ten vypasený baronet. Dobrá. Přišels tam, zastihls ho v přijímacím pokoji, jak si zouvá boty, zmrazils ho pohledem a pronesl upjatě: ‚Čemu vděčím za to, že jste mě poctil svou návštěvou?‘, načež Parsloe zavrtěl prsty u nohou a odpověděl – co? Čemu jsi vděčil za to, že tě poctil návštěvou?“

Lord Emsworth se poněkud uklidnil. Jeho zrak spočinul na Císařovně, jako by chtěl načerpat posilu z její robustní ne-tečnosti. „Míváš někdy předtuchy, Galahade?“

„Mluvíš z cesty, Clarenci.“

„Nemluvím z cesty,“ namítl lord Emsworth nevrle. „Tvrdím, že jsem měl předtuchu v okamžiku, kdy jsem vstoupil do přijímacího pokoje a spatřil tam Parsloea, jak tam dřepí. Jako by mi něco našeptávalo, že tenhle člověk mi připravuje nepříjemné překvapení. Na tváři mu pohrával ošklivý úsměšek a ani trochu se mi nelíbilo, jak mě zlověstně pozdravil: ‚Dobré odpoledne, Emsworthi.‘ A jeho další slova mi potvrdila, že mě předtucha nezklamala. Z náprsní kapsy vytáhl fotografii a vyzval mě: ‚Mrkni se na tohle, ty starý kvokale.‘“

Lord Emsworth se musel posílit dalším pohledem na Císařovnu, která se právě chystala pozřít padesátou čtvrtou tisící kalorií.

„Galahade,“ hlesl a ztišil hlas takřka v šepot, „byla to fotografie obrovského prasete! Strčil mi ji pod nos, pořouchle se na mne podíval a usykl: ‚Emsworthi, ty starý rošťáku, seznam se s nositelkou medaile, vítězkou soutěže o nejtučnější prase na Shropshirské zemědělské výstavě.‘ To jsou přesně jeho slova.“

Gally se už v ničem nevyznal. Zdálo se mu, že se octl v přítomnosti staršího bratra, který hovoří v hádankách.

„Chceš tvrdit, že to byla fotografie Pýchy Matchinghamu?“

„Ne, to vůbec ne. Jako že je Bůh nade mnou, to ne. Tohle zvíře vypadalo jako dvě Pýchy Matchinghamu. Nechápeš? Tohle je nové prase. Přivezl je před dvěma dny ze statku

v Kentu. Královna z Matchinghamu, tak mu říká, Galahade,“ pravil lord Emsworth a hlas se mu třásl pohnutím, „s touhle Královnou z Matchinghamu na bojišti bude muset Císařovna z Blandingsu napnout všechny síly, aby opakovala svůj triumf posledních dvou let.“

„Snad není ještě tlustší než Císařovna?“ tázal se Gally. Mžoural na favoritku stáje a žasl, že by taková věc byla vůbec možná.

Lord Emsworth vypadal zdrceně.

„To bych neřekl. Ne, to ne. To bych určitě neřekl. Ale soutěž teď bude zoufale těsná. Snad půjde o gramy.“

Gally hvízdł. Konečně vážnost situace zcela pochopil. Nehledě na svou přichylnost ke Clarencovi a nehledě na přirozený bratrský nesouhlas s tím, aby se octl v bryndě, záležitost se týkala Gallyho i finančně. Jak prozradil Penny, nebyl žádný boháč, ale přesto si podobně jako Beach přisadil svou troškou na Císařovnu a nyní vyvstávalo vážné nebezpečí, že se jeho skromná investice obrátí vniveč.

„Tak proto Binstead obcházel město a nabízel sázku pět ku jedné! Už něco věděl. Ale smí vůbec ten podvodnický intrikán dovážet prasata? Domníval jsem se, že soutěž je určena výlučně domorodcům.“

„V tom smyslu existoval nepsaný zákon, džentlmenská dohoda, ale Parsloe mě informoval, že ve skutečnosti takové pravidlo vůbec není. Ty, kdo určovali podmínky soutěže, přirozeně vůbec nenapadlo, že by se něco podobného mohlo stát. Je to ohavné!“

„Příšerné,“ souhlasil Gally a do hlasu vložil veškerou vřelost muže, který shledává, že se hroutí jistá záležitost, ačkoliv vsadil své peníze na věc, kterou pokládal za tutovku.

„A nejstrašnější na tom všem je, že tváří v tvář ošklivé hrozbě musím spoléhat na službu té Simmonsovic holky, která má Císařovnu připravit na boj.“

Gallymu se vloudil do obličeje nelítostný výraz. Kdyby jej uviděl prodavač úhořů v rosolu, byl by popadl své zrosolovatelé úhoře a hledal spásu v útěku jako člověk, který se obává, že ho zasáhne blesk.

„Simmonsová musí odejít!“ zvolal.

Lord Emsworth zamrkal.

„Ale Connie –“

„Čert vem Connii! V tak vážné době nemůžeme snášet její rozmazy. Connii přenech mně. Postarám se už, aby přestala sypat písek do našeho soukolí, aby tě přestala zásobovat neschopnými ošetřovatelkami prasat, když na světě žijí tisíce jedinečných odborníků, kteří se rádi chopí úkolu, aby vykrmili Císařovnu pro velký den. A když už budu v tom, promluví si s mladým Parsloem a důrazně ho upozorním, že v žádném případě nestrpíme nic, co by zavánělo podrazem. Clarenci, ty nesmíš přehlédnout ani tuto stránku celé záležitosti. Jakmile bude mít Parsloe nové prase pod pokličkou, určitě bude přímo hýřit nápady. Jestli ho důrazně neupozorníme, že se každý jeho počín setká s bezohlednou odvetou, potom nenechá kámen na kameni a prošmejdí všechny kouty, jenom aby Císařovnu vyřadil z boje.“

„Dobré nebe, Galahade!“

„Ničeho se neobávej. Situaci máme pevně v rukou. Mým prvním úkolem je seslat na Connii hněv boží. Kde je? V tuhle denní dobu si asi ničí tělesnou soustavu čajem. Dobrá. Dojdu si za ní a otcovsky jí promluví do duše.“

Lord Emsworth se zhluboka nadechl.

„Galahade, ty jsi moje veliká opora!“

„Snažím se, Clarenci, snažím se,“ prohlásil Gally.

Vtiskl si monokl pevněji v oko a vydal se za svým posláním; v každém tahu obličej se mu zračila rozhodnost. Dokud nezmizel, pozoroval ho lord Emsworth s neskrývaným obdivem. Nedovedl pochopit, že takto se může tvářit člověk, který hodlá promluvit Connii otcovsky do duše.

Ale Galahad je prostě Galahad.

Nad zámkem Blandings se stahují mračna

(1)

Nahoře na zámku se sir Gregory Parsloe obul, stoupl si k oknu přijímacího pokoje a hleděl ven.

Jestliže se vám líbí štíhlí a svižní baroneti, potom se vám sir Gregory Parsloe příliš zamlouvat nebude. Velký, obtloustlý asi pětapadesátiletý muž se svým zevnějškem podobal kvetoucím švihákům ze starých časů regentství. Podobně jako Beach i on už dávno ztratil úhlednou linii. Z Beache byste mohli klidně udělat dva velmi dobré komorníky a stejně tak by ze sira Gregoryho byli dva přiměření baroneti. Příčinou byla finanční situace, která se podstatně změnila k lepšímu ode dnů, kdy se potloukal po Londýně bez floka v kapse, jak to trefně vyjádřil Gally.

Muž, jenž miloval plné hrnce a měl slabůstku pro vína a lihoviny a jenž po mnoha hubených letech náhle zdědil značné množství peněz a rozsáhlý sklep, octl se tvář v tvář pokušením, kterým nemohl odolat. Když dorazil do země oplývající mlékem a strdím, vrozené vlastnosti ho měly k tomu, aby se pořádně nadechl a zapomněl na veškerou zdrženlivost, až mu oči lezly z důlků. Rozpomínal se na dobu, kdy často nevěděl, odkud dostane svůj kus žvance, a ruče se měl k dílu, aby si vynahradil, oč přišel. Tohle se tedy přihodilo siru Gregorymu Parsloeovi. Jenom železná vůle ho mohla zachránit, aby se mu tuk pod kůží nehromadil v nadbytečném množství, a on železné vůle postrádal. Den za dnem ve všech směrech tloustl a tloustl.

Před oknem přijímacího pokoje terasa tonula v záři odpoledního slunce, ale na druhém konci vrhal stín rozložitý

strom, v jehož chladivém příšeří byl prostřen svačinový stoleček. V čele stolku seděla lady Constance Keebleová a četla dopis. Sira Gregoryho posedla neodolatelná touha přisednout si k ní. Absolvoval vyčerpávající třímílový pochod a potřeboval se velice naléhavě napít čaje.

Cestou k terase trochu pokulhával, neboť měl na pravé noze puchýř. Dalo by se předpokládat, že se jeho myšlenky upínají na nastávající občerstvení, ale nebylo tomu tak. Před týdnem či před čtrnácti dny se zasnoubil a nyní myslel na svou snoubenku, Glorii Saltovou. Kdyby se snad čtenář domníval, že je to od něho hezké a dojemné, ač neradi, musíme dodat, že na svou snoubenku myslel pln hořkosti a že téměř litoval toho bláznivého okamžiku, kdy uchvácen její zářivou krásou ji oslovil: „Poslyšte, milá slečno – eh – co byste tomu řekla, eh, co s tím?“ Snad bychom zacházeli příliš daleko, kdybychom tvrdili, že mu spadly z očí šupiny, když pozoroval Glorii Saltovou, leč v několika posledních dnech nepochybně objevil jisté stránky její povahy i jejích názorů, které jí závažným způsobem ubíraly na šarmu.

Lady Constance ho zpozorovala na obzoru a odložila dopis, který četla, jeden z četných listů, jež jí došly odpolední poštou. Pozdravila příchozího veselým úsměvem. Na rozdíl od svých bratrů Clarence a Galahada měla lady Constance tohoto muže docela ráda.

„Nuže, sire Gregory,“ pravila zářící pohostinností, „jsem velmi ráda, že vás vidím. Vůbec jsem neslyšela přijíždět váš vůz.“

Sir Gregory jí vysvětlil, že přišel z Matchingham Hallu pěšky, a lady Constance se rozplývala, ohromena jeho výkonem.

„Jémine! A nejste vyčerpán?“

„Rád bych si na chvíli odpočinul. Na pravé noze se mi udělal puchýř.“

„Proboha. Musíte si ho propíchnout, až přijдете domů.“

„Ano.“

„Jehlou.“

„Ano.“

„Nikoliv špendlíkem. Tak tedy se posaďte, naliji vám šálek čaje. Nevzal byste si vdolek?“

Sir Gregory uchopil vdolek, věnoval mu dlouhý, podivný, smutný pohled, povzdechl si a položil ho zpátky na talíř. Lady Constance zvedla dopis.

„Od Glorie,“ oznámila mu.

„Ach,“ podotkl sir Gregory poněkud ostražitě jako člověk, který si doposud neučinil o Glorii definitivní úsudek.

„Píše, že sem přijede pozítří a že se sekretářem je to naprosto v pořádku.“

„Prosím?“

„Pro Clarence. Snad si vzpomínáte, než odjela do Londýna, slíbil jste přece, že ji zavoláte a poprosíte, aby obstarala pro Clarence tajemníka.“

„Och ano. A ona už někoho má? To je dobře.“

Kdyby byl přítomen lord Emsworth a vyslechl tuto zprávu, pak by se jeho nálada, beztak již špatná, ještě zhoršila. Connie vždy podporovala příšerné obrýlené mladíky s kostnatým čelem a se znalostí těsnopisu, kteří otravovali zámek a lordovi ztěžovali život. Od odchodu posledního tajemníka však uplynula už tak dlouhá doba, že doufal ve vyléčení její nemoci.

„Zná prý toho pravého muže.“

Tato věta by opět otřásla lordem Emsworthem až do základů. Nejvíce ze všeho se na zámku obával někoho, kdo by se dal nazvat jako ten pravý muž se vším všudy. Tato slova znamenala, že ho nový tajemník bude honit a otravovat, že bude po něm chtít, aby stále něco podepisoval a pořád něco dělal.

„Když Clarence nemá nikoho, kdo by se staral o jeho záležitosti, je úplně bezradný. Každým dnem je zmatenější. Bylo od Glorie moc hezké, že se tím zabývala. Je to vskutku rozkošná dívka.“

„Ach,“ pravil sir Gregory opět tím zvláštním ostražitým způsobem.

„Obdivuji se těmto sportovním dívkám. Jsou tak zdravé. Vyhrála v poslední době nějaký tenisový turnaj?“

Sir Gregory neodpovídal. Jeho zrak spočíval na vdolku, který před ním plaval v másle, a ještě jednou vyloudil těžký vzdech. Lady Constance sledovala jeho pohled a vyrazila účastný výkřik. Její hostitelská duše byla dotčena.

„Ale, sire Gregory, vy vůbec nic nejíte. Nemáte rád vdolky?“

Zvuk, který tentokrát stoupal z baroneta, jako by mu vycházel přímo z chodidel, zdaleka nebyl tak mírný jako povzdech. Byl to nepochybně sten, takový sten, jaký by na hořící hranici asi unikl z nepoddajných rtů rudého Indiána.

„Miluju je,“ zašeptal hlasem prochvělým citem. „Ale Gloria tvrdí, že s nimi musím přestat.“

„Gloria? Tomu nerozumím.“

Až do tohoto okamžiku střežil v sobě sir Gregory svou tragédii jako tajemství nepřístupné světu, podoben spartánskému chlapci, který dovolil lišce, aby mu hryzla útroby, aniž by se o tom živé duši zmínil. Právem či neprávem se domníval, že by vypadal jako osel. Měl pocit, že chlapi, jací už jsou, by se uřehtali k smrti, kdyby se o něm dověděli, že umrtvuje tělo, jen aby vyhověl ženskému rozmaru. Ale nyní ho opanovala příliš silná touha svěřit se této chápavé přítelkyni.

„Tvrdí, že jsem moc tlustý, a jestli neuberu trochu na váze, pak prý zasnoubení zruší. Nepůjde prý určitě k oltáři s člověkem, který vypadá jako... nu, v tomto směru se vyslovila velmi otevřeně. Víte přece, jaké dívky jsou, zvlášť tyhle sportovní dívky, které pádají po tenisovém dvorci a vyvolávají: ‚Čtyřicet oba‘ a tak dále. Planou pro hubené, vysoké, vytrénované až do posledního gramu. To všechno je samozřejmě hrozně hloupé. Také jsem jí to řekl na rovinu. Povídal jsem: ‚Podívej, dívko, nač tohle všechno? Nemám v úmyslu se účastnit šestidenního cyklistického závodu nebo něčeho podobného‘, ale nic s ní nepohne. Prohlásila, že se svatební zvony nerozezvučí, dokud se nepřestanu podobat upoutanému balonu připravenému k letu do oblak. Prohlásila, že se směje stejně ráda jako každá jiná mladá dívka, že však všechno má své meze. Cituju ji doslova.“

„Probůh.“

Když už si jednou sir Gregory začal vylévat srdce, pak mu šlo všechno mnohem snáze. Hostitelka na něho zírала rozšířenýma očima, jako by na potvrzení toho přísahala ‚je to divné, je to náramně divné, je to žalostné, je to úžasně žalostné‘ a sira Gregoryho se zmocnila ona snadná sdílnost, která umožnila Othellovi, aby při podobné příležitosti vytvořil ze svých neštěstí tak dobré vyprávění.

„Výsledek toho všeho je, že pro mne neexistuje ani máslo, ani cukr, ani chleba, ani alkohol, ani polévky, ani omáčky a že smím spolknout nanejvýš jedinou bramboru. Ale to není všechno. Vymyslela si pro mne celý rozvrh zatracených tělesných cviků. Ráno vyskočit z postele. Dýchat zhluboka. Dotknout se prstů u nohou. Lehká snídaně. Rychlá chůze. Pokácet jeden nebo dva stromy. Lehounký oběd. Další rychlá procházka. Tu právě teď konám, ale jak se mám dostat domů vlastní parou, když mám na noze puchýř... No tak tedy,“ prohlásil sir Gregory a sbíral ku pomoci všechny své mužné síly, „nechci vás tímhle povídáním nudit. Teď odejdu a utrousím pouze poznámku, že prožívám pravé peklo. Ne, čaj už ne, díky. Povoluje mi jen jediný šálek.“

Těžce se zvedl a ubíral se po terase. Při chůzi myslel na svoje nové prase. Je to ale ironie, napadlo ho, že zatímco on sám úpí pod nejpřísnějšími příkazy, aby byl hubenější a hubenější – Královnu z Matchinghamu nabádají slovy i posunky, aby pro všechno na světě tloustla a tloustla. Proč platí jiný zákon pro prasata a jiný pro baronety?

Pohřížen v tyto úvahy dosáhl konce štěrkané cesty a blahopřál si, že od nynějška asi tři čtvrtě míle půjde z kopce, když tu uslyšel své jméno, jež vyslovil ostrý velitelský hlas. Obrátil se a spatřil ctihodného Galahada Threepwooda.

(2)

Gally se tvářil chladně a přísně.

„Na slovíčko, mladý Parsloe,“ volal.

Sir Gregory měřil sto osmdesát pět centimetrů. Baronet se vypjal v celé své výši. Ani v době, kdy se spolu jako mladí lidé potloukali městem, ani tehdy neměl v lásce Gallyho Threepwooda, a nedávné souvislosti nijak nepřispěly k tomu, aby mezi nimi zahájily krásné přátelství.

„Nestojím o to s tebou se bavit, dobrý muži,“ prohlásil.

Z Gallyho monoklu sršel oheň.

„Že o to nestojíš? Ale já si s tebou přesto promluvíím. Parsloe, podvrtná činnost takových lumpů jako jsi ty vedla ke

zkáže nížinných měst a k úpadku a pak pádu říše římské. Jak je to s tvým novým prasetem?”

„Co je s ním?”

„Clarence tvrdí, že jsi je přivezl z Kentu.”

„No a?”

„Je to sprostý trik.”

„Je to v souladu s pravidly soutěže. Ukaž mi pravidlo, podle kterého bych si prase nesměl přivést.”

„Jsou věci vyšší než pravidla, mladý Parsloe. Existuje kodex etiky.”

„Co?”

„Ano, myslel jsem si, že nebudeš vědět, co to znamená. Nemluvme o tom. Tak ty skutečně zamýšlíš přihlásit toho svého krmníka do třídy tučných prasat na zemědělské výstavě?”

„Už se tak stalo.”

„Rozumím. A teď nepochybně ve svém lstivém mozečku kuješ nové pikle a intriky. Připravuješ se na další habaďůru, jaks to často dělával v minulosti.”

„Nevím, o čem mluvíš.”

Gally se zasmál krátkým, drsným a nepříjemným smíchem.

„On neví, o čem mluvím! Požádám tě, Parsloe, aby ses ve své mysli vrátil zpátky k jistému večeru v hospodě ‚U černého lokaje‘ v Gossiter Street. Tehdy jsme byli oba mladí a já jsem z mladické nerozvážnosti postavil svého psa Towsera proti tvému psu Banjovi v soutěži, kdo z nich nachytá víc krys. Vsadil jsem dost značnou částku. A když přitáhli krysy a Towser měl být samá příčinlivost a činorodost, kam zmizel můj pes? Jako radní dřímал v koutě s nadmutým břichem. Pískal jsem na něho... volal jsem ho... Towser, Towser... Všechno marně. Spal jako zabitý. A proč? Než se ozval startovní zvonek, ty jsi mého psa odtáhl stranou a nacpals ho až přes čáru ponoru řízky a cibulí. Towser ztratil úplně zájem o krysy a nechal vyhrát tvého Banja, protože se soupeř k boji nedostavil.”

„To není pravda!”

„Nemá smysl, abys tady stál a tvrdil: ‚To není pravda.‘ Moc dobře vím, že ti to nemůžu dokázat, ale oba víme, že to

tak bylo. Někdo nacpal do toho psa řízek a cibuli – přičichl jsem mu k dechu a bylo to, jako když za letní noci otevřeš dveře do levné jídelny v Soho – a historie pronese jasný rozsudek, že jsi byl pachatelem ty. Bývals největším podvodníkem na světě, ničemou, který se nezastavil před ničím, když chtěl dosáhnout svého cíle. A... teď se dostávám k jádru věci... pořád jsi takový. Dokonce i teď, když tu spolu stojíme, ptáš se sám sebe: „Jak můžu zneškodnit Císařovnu, aby vyklidila pole mé favoritce?“ Ano, ptáš se tak. Vzpomínám si, jak jsem jednou řekl bratrovi: „Clarenci, znám mladého Parsloea už třicet let a slavnostně prohlašuju, že kdyby se jeho babička účastnila soutěže tučných prasat a kdyby bylo pro něho žádoucí, aby ji odklidil z cesty, bez nejmenšího zaváhání by jí přimíchal do otrub a žaludů narkotikum.“ Dovol tedy, abych tě upozornil, že na tuto hru musí být dva. Každý tvůj čin se setká s bezohlednou odvetou. Pokusíš-li se zneškodnit naše prase, my zneškodníme tvoje. Jediný otrávený brambor v jídelním džberu Císařovny bude mít za následek šest otrávených bramborů v žrádle Královny z Matchinghamu. Tolik jsem ti chtěl sdělit. Velmi příjemné a dobré odpole dne, Parsloe,“ pravil Gally a na patě se otočil.

Sir Gregory dlouho polykal, až najednou nabyl daru řeči.

„Haló!“

„Co je?“

„Vrať se!“

„Kdo, já? To rozhodně ne. Netoužím po zábavě s tebou, můj milý,“ zvolal Gally a pokračoval v cestě směrem k terase.

Zrovna když se blížil ke stolu, nořila lady Constance svůj aristokratický nosánek do šálku čaje. Uslyšela kroky a vzhlédla.

„Och, to jsi ty?“ otázala se a její tón dostatečnou měrou naznačoval, že žádný náhlý příliv lásky ji nepřiměje, aby změnila mínění, jež už tak dlouho v nitru chovala, že totiž její bratr je skvrnou zámku Blandings. „Domnívala jsem se, že přichází sir Gregory. Zahlédls sira Gregoryho?“

„Toho darebáka Parsloea? Ano. Právě se odplazil.“

„Co tím míníš, že se odplazil?“

„Míním tím, že se odplazil.“

„Jestli snad narážíš na skutečnost, že sir Gregory pokulhával, pak je to tím, že má na noze puchýř. Chtěla jsem mu něco říci. Nyní musím posečkat a zatelefonovat mu, až se vrátí domů. Chceš čaj?“

„Toho neřádu se nikdy nedotknu.“

„Tak co chceš?“

Gally si vtiskl monokl pevněji v oko.

„Promluvit si s tebou, Constance. Velmi vážně si promluvit o tom učiněném neštěstí, o Simmonsově, bývalé neschopné hráčce hokeje za družstvo Roedeanu, kterou jsi podstrčila Clarencovi jako ošetřovatelku vepřů. Mluvili jsme o tom s Clarencem a naprosto jsme se shodli, že Simmonsová musí dostat padáka. Nadešel čas, kdy je nutno ji popadnout za pumpky a vymrstit ven do temnot, kde se ozývá nářek a skřípění zubů. Dobrý bože, jsi snad ochotna stát před soudnou stolicí mínění světa jako žena, která naletěla té zpropadené Simmonsce, a tím dala v sázku šanci Císařovny dosáhnout neslýchané mety, totiž vyhrát medaili nejtučnějšího prasete třetí rok za sebou? Potřebujeme odborníka a za peníze získáme nejlepšího ošetřovatele vepřů, který se chopí kormidla místo Simmonsově. Nehádej se, Constance. Tohle je konečné rozhodnutí.“

(3)

Slyšet výhrůžky je vždy znepokojivé. V neuveřejněné povídce Geralda Vaila je scéna, kde postava se zločineckým obličejem přistoupí k hrdinovi, který se zastaví na Broadwayi, aby si zapálil cigaretu, a zasyčí mu do ucha: „Jářku, poslyšte! Kdybyste věděl, co vám prospěje, vypadl byste z města.“ Hrdina z toho pozná, že parta Ludvíka Černoknírače se dověděla o vyšetřování, které vede ve věci vraždy muže v zeleném měkkém klobouku, ostře zadržel dech, a ačkoliv je to velmi neohrožený mladý muž, cítí, jak mu zřetelně po zádech přebíhá mráz.

Přesně tento druh mrazu chladil záda sira Gregoryho Parsloea, když kulhal zpět do Matchingham Hallu. Setkání

s Gallym jím otrásl. Nevynikal sice představivostí, ale nebylo nutno mít bohatou představivost, aby vyčetl z Gallyho slov hrozbu jednostranné akce proti Královně z Matchinghamu. Pravda, chlápek hovořil o ‚odvetě‘, jako by chtěl naznačit, že nepřátelství nezahájí osazenstvo ze zámku Blandings, nicméně však sir Gregory na to v duchu odsekl: ‚Až naprší a uschne‘. Člověk typu Galahada Threepwooda nečeká zdvořile na nepřítele, až učiní první tah. Jedná, a to rychle a bez nejmenšího varování, a pak vám zbývá jediná věc, totiž zmobilizovat svou obranu a být připraven.

Když dorazil do Matchingham Hallu, klesl do křesla a zul se, bylo proto jeho prvním činem, že zazvonil na lokaje a požádal ho, aby sdělil ošetřovateli vepře Georgi Cyrilu Wellbelovedovi, že je žádoucí, aby se dostavil na poradu. A za příslušnou dobu veplula dovnitř vůně prasat, těsně provázená Georgem Cyrilem osobně.

George Cyril Wellbeloved byl vyčouhlý, hubený, rusovlasý muž, který poněkud šilhal. Proto nebylo zrovna příjemné sledovat jeho levé oko, a protože ani pravé oko nepodněcovalo milovníky krásna natolik, aby se jali metat kozelce, je nabíledni, proč sir Gregory během pohovoru, který následoval, odvracel zrak co možná nejvíc.

Ale koneckonců, co jest to krása? Povrch, odpovíte snad. Na slovo vzatý odborník přes prasata měl ústa jako platýz, přeražený nos, který přišel k újmě za politické rozpravy ‚U Emsworthského erbu‘, a na svých svršcích spoustu bláta, ale když najímáte ošetřovatele vepřů, pak si nežádáte, jak soudil sir Gregory, mužskou obdobu americké královný krásy, nýbrž chcete člověka, který se vyzná v prasatech. A to, co George Cyril Wellbeloved o prasatech nevěděl, by se dalo napsat na pohlednici s obrázkem Maudie Montrosové.

Britce a nervózně vypověděl sir Gregory podstatu své rozmluvy s Gallym, a zejména zdůraznil pasáž o otrávených bramborách, a George Cyril mu naslouchal s vážností, jež mu znamenitě slušela.

„Tak to tedy je,“ pravil sir Gregory, který dokončil své vyprávění. „Co o tom soudíte?“

George Cyril Wellbeloved byl mužem, který si potrpěl na vytříbenost slovního projevu.

„Abych se vyslovil co nejvýslovněji, pane,“ pravil, „myslím, že ten starý paprika nám chce provést špinavost.“

Snad by se bylo slušelo, kdyby v tomto bodě pronesl sir Gregory: „Nu tak, nu tak, přáteli, dávejte si víc pozor na jazyk,“ ale podstatné jméno vystihlo přesně, co si sám o ctihodném Galahadu Threepwoodovi myslel, takže se nedokázal přinutit k tomu, aby ošetřovatele vepřů vypeskoval a pokáral. Vlastně, ačkoliv je to vskutku příliš silný tabák, v duchu zašel dokonce ještě dále než jeho zaměstnanec a označil Gallyho jako... a...

„Přesně totéž si myslím i já,“ prohlásil. „Wellbelovede, ode dneška je třeba bdít bez ustání.“

„Ano, pane.“

„Nesmíme ani na okamžik povolit.“

„Ne, pane. Hunové jsou před branami.“

„Co je kde?“

„Hunové, pane. Před branami, pane. Nebo abych to vyjádřil jinak,“ pravil George Cyril Wellbeloved, který jako kluk chodil do nedělní školy v Market Blandingsu a uchoval si v paměti útržky toho, čemu se učil ve dnech své mladosti. „Vidím, jak se kolem plíží a plíží vojska Midjanců.“

Sir Gregory přemýšlel o jeho slovech.

„Ano, ano. Chápu, co tím myslíte. Vojska Midjanců. Ano. Hnusní chlápci. Řekl jste Midjanců?“

„Ano, pane. Midjanců. Křesťane, neslyšíš je na posvátné půdě? Křesťane, vzhůru, a zab je!“

„Dobrá. Ano. Právě tak, toto jsem chtěl sám navrhnout. Budete potřebovat brokovnici. Máte brokovnici?“

„Nikoliv, pane.“

„Dám vám brokovnici. Noste ji neustále s sebou, nikdy ji nedávejte z rukou, a jestliže se naskytne příležitost, použijte ji. Dávejte pozor, já neříkám, abyste spáchal vraždu a vystavil se tak nebezpečí nejvyššího trestu podle zákona, ale jestli někdy v noci bude kolem chléva Královny z Matchinghamu čmukat nějaký prokletý šizuňk – nikoho nejmenuju, nic vám nesmí zabránit v tom, abyste mu zatraceně dobře neopeřil zadek kalhot.“

„Vůbec nic, pane,“ souhlasil George Cyril Wellbeloved srdečně.

„Když si o to řekne, ať to tedy má.“

„Ano, pane. Dám mu to z obou hlavních.“

Až k tomuto bodu probíhala porada velmi svižně, pán i poddaný projevovali dojemný souhlas, a bylo škoda, že sir Gregory do této pohody vnesl skřípavý tón. Náhle ho napadla myšlenka a sir Gregory ji oděl slovem s prožitkem muže, jehož snoubenka přinutila k přísné dietě. Neštěstí miluje sdílnost.

„A ještě něco,“ pravil. „Od nynějška se zdržíte všech alkoholických nápojů.“

„Pane!“

„Slyšel jste, co jsem řekl. Už se nebudete opíjet po výčepch. Přeji si, abyste byl silný, čilý, neustále ve střehu.“

George Cyril Wellbeloved polkl jako pštros polykající mraznou kliku.

„Když říkáte alkoholické nápoje, pane, nemyslíte tím pivo.“

„Myslím tím pivo.“

„Žádné pivo?“

„Žádné pivo.“

„Žádné pivo?“

„Ani kapku.“

George Cyril Wellbeloved otevřel ústa a na okamžik se zdálo, že z nich vyšlehnou ohnivá slova. Pak se ovládl, jako by ho zasáhla hluboká myšlenka.

„Prosím, pane.“

Sir Gregory na něho vrhl ostrý pohled.

„Ano, já vím, co si myslíte. Myslíte si, že se potají odplížíte a klesnete na úroveň zvířete a že já o tom nebudu vědět. Tak to tedy ne. Hostinští v hostincích v Market Blandingsu dostanou přísný příkaz, aby vám nenalévali. Jistě mého zákazu uposlechnou, protože jsem ve výboru pro udělování koncesí. Nejde mi na rozum,“ pravil sir Gregory ctnostně, „proč vy chlapíci chcete jen chlastat a nasávat. Podívejte se na mě. Já se nikdy toho svinstva nedotknu. Tak jo, to je všechno. Teď odstartujte.“

Sklesle, jako člověk, na jehož obzoru neplá jediný paprsek světla, George Cyril Wellbeloved vyslal na svého zaměstnavatele dlouhý, smutný, vyčítavý pohled a odešel z pokoje. Odnášel s sebou část prasečího pachu, nikoliv však pach vše-

chen. Několik okamžiků poté, co se za ním zavřely dveře, ozvala se v telefonu lady Constance.

„Matchingham 8–30?“

„Ano.“

„Sir Gregory?“

„Ano.“

„Jste tam?“

„Ano.“

„Stále vás ještě bolí puchýř?“

„Ano.“

„Říkala jsem vám přece, že si ho máte propíchnout.“

„Ano.“

„Jehlou. Nikoliv špendlíkem. Špendlíky jsou jedovaté. Myslím, že jsou vyrobeny z mosazi, ačkoliv musím přiznat, že špendlíky nevypadají, jako by byly z mosazi. Ale proč vás volám. Týká se to jiné vaší nesnáze. Glorie, vaší diety. Cvičení. Víte?“

Sir Gregory pravil, že ví.

„Ve vašem věku vám to může ublížit.“

Sir Gregory, který byl na tenhle námět obzvláště háklivý, rád by se byl zeptal, co míní lady Constance výrazem ‚ve vašem věku‘, ale nedostalo se mu k tomu příležitosti. Lady Constance nebylo snadné přerušit, podobně jako většinu žen, když telefonují.

„Nemohu se smířit s pomyšlením, že musíte podstupovat všechny ty diety a cvičení, protože si myslím, že pro muže vašeho věku je to příliš nebezpečné. Muž vašeho věku potřebuje hodně výživné stravy a neustále se vystavujete riziku, že vážně přepnete své síly. Váš vzdálený příbuzný, jeden z hampshirských Wilberforců, se dotýkal pravidelně prstů u nohou a dostal z toho záchvat. Když jste tu byl dnes dopoledne, nevím, jak jsem na to mohla zapomenout, ale právě po vašem odchodu jsem si vzpomněla, že jsem onehdy zahlédla v novinách inzerát na nový preparát, který právě kdosi vynalezl na snížení váhy. Slyšel jste o tom? Štíhlík tomu říkají a vypadá to velmi dobře. Zřejmě neobsahuje škodlivé drogy, které vyvolávají návyk, a doporučují ho přední lékaři, kteří jej svorně označují jako bezpečný a příjemný prostředek, jak se zbavit přebytečného tuku. Jestli je tak dobrý, jak tvrdí,

potom si myslím, že byste vyšel Glorii vstříc bez diety a bez cvičení, která tak zle zřídila našeho vzdáleného příbuzného. Byl to Rupert Willberforce – asi byste ho nazval bratránkem – vzal si manželku z devonshirských Fairbairnů. Nebyl to už člověk nejmladší – asi vašeho věku – a když zjistil, že přibývá na váze, uvěřil nerozváznému příteli, který ho přesvědčil, aby se každé ráno před snídaní dotkl padesátkrát prstů u nohou. A třetí den ráno už nepřišel ke snídani, a když se odebrali nahoru do jeho pokoje, našli ho, jak se svíjí na podlaze ve strašných bolestech. Srdce se mu vyliilo do jater. Štíhlík. Prodává se v malých lahvičkách nebo ve velkém úsporném balení. Byla bych ráda, kdybyste to zkusil. Preparát dostanete v Market Blandingsu. Shodou okolností jsem téhož dne, kdy jsem o něm četla v novinách, uviděla nějaké lahvičky za výlohou u Bulstroda, který má drogerii na korze. Je zvláštní, jak často se to stává. Myslím, že spatříte nějakou věc a pak ji spatříte zase, skoro bezprostředně potom. Och, Clarence! Mluvila jsem s Clarencem, sire Gregory. Právě sem přišel a něco brumlá. Co je, Clarenci? Co chceš? Chce telefonovat, sire Gregory. Musím tedy končit. Na shledanou. Nezapomeňte na ten název. Štíhlík. Doporučuji vám úsporné balení.“

Sir Gregory oddálil bolavé ucho od sluchátka a zavěsil.

Po několik okamžiků, v nichž ticho jako hojivý balzám léčilo bubnovou palbu, jeho mysl zcela zaujala myšlenka, jakým prokletím se stává něžné pohlaví, jakmile se zmocní telefonu. Jako by přístroj stoupal ženám do hlavy jako nějaké narkotikum. Například Connii Keebleové. Roztomilá rozumná dáma, když s ní hovoříte osobně, nikdy si nechtěla sama osedlat konverzaci nebo něco podobného, ale v okamžiku, kdy se dostala k telefonu, žvanění, žvanění, žvanění o ničem.

Pak se náhle otázal sám sebe, zda ten příval slov byl tak zcela nesmyslný, jak překotně usoudil. Jako u většiny mužů, které žena přikovala k telefonu, rozum nesoustředil pozornost na uplynulý monolog, ale jeho podvědomí po celou dobu slova přijímalo, neboť nyní předložilo k prozkoumání slovo Štíhlík a pak celou řadu informací o tom, co to Štíhlík je a co dělá. A zanedlouho ho podvědomí o celé věci dokonale informovalo.

Siru Gregorymu předtím nikdy nenapadla myšlenka, že by mohl dosáhnout svého cíle, kdyby se uchýlil k odtučňovacímu prostředku. Ale nyní mu připadala tato alternativa tím přitažlivější, čím víc o ní přemýšlel. Uchvátil ho obraz sebe samého s korbem Štíhlíku u lokte, jak se beztrestně noří do potravy plné uhlovodanů.

Jeho štěstí kalila jediná překážka. Krátce, abyste mohli naplnit pijáckou nádobu Štíhlíkem, musíte nejdříve tu zpropadenou látku dostat, a sir Gregory, rozumný to muž, se děsil představy, že by měl vstoupit do obchodu a vyslovit její název. Obával se, že se prodavač zatváří překvapeně, že vrhne kradmý pohled na objem jeho pasu a že stěží potlačí nebo také nepotlačí zachechtání.

Co tedy dělat?

„Ha!“ vzkřikl sir Gregory, náhle naplněn inspirací.

Stiskl zvonek a za několik okamžiků vstoupil jeho komorník Binstead.

My si vzpomeneme, že jsme už o Binsteadovi slyšeli. Byl to ten bujarý sportovec, který vzbouřil výčep „U Emsworthského erbu“, když do něho vrazil a nabídl pět ku jedné na prase svého zaměstnavatele. Bude zajímavé se s ním nyní osobně setkat.

Když si ho však důkladně prohlédneme, shledáme, že na nás nezapůsobil zvláštním dojmem. Binstead patřil k mladým, čilým komorníkům, kteří v nás vyvolávají pocit, že v nejvlastnějším a nejsvětějším slova smyslu to nejsou komorníci, ale pouze převlečení sluhové. Neměl nic z Beachovy uměřené vznešenosti, byl však štíhlý a drze odvážný. Abychom mu však nekřivdili, je pravda, že nikdy nepropadal hrozným výstřednostem, že nevypadal, jako by každým okamžikem měl začít převracet trakaře nebo klouzat se po zábradlí. Myslíme si, že vám prozradíme všechno, když řekneme, že ho můžete večer zastihnout, jak hraje v karty o půlpenci s Georgem Cyrilem Wellbelovedem a podobnými společenskými vydědenci a jak si nechává říkat: „Herbe“.

„Pane?“ pravil ten nepřiměřený mladík.

Sir Gregory zakašlal. Ani teď to nebude snadné.

„Ech, Binsteade,“ pravil. „Slyšel jste někdy o Štíhlíkovi?“

„Ne, pane.“

„Je to nějaká látka, která se užívá. Druh léku, jestli mi rozumíte. Doporučují ho přední lékaři. Jeden můj vzdálený příbuzný... jeden z hampshirských Wilberforců... mě požádal, abych mu Štíhlíka opatřil. Zatelefonujte Bulstrodovi na korze, aby poslal půl tuctu lahví.“

„Prosím, pane.“

„Řekněte, že chcete velké úsporné balení.“

(4)

Když se ctihodný Galahad Threepwood trmácel po terase od čaje, tvářil se vážně a přísně; dost dlouho postál v myšlenkách v parku a pak zamířil do chodby, která vedla do Beachovy přípravný. Nedopadl příliš dobře v souboji vůlí, který nedávno skončil. Jestliže uděláte sestře menší kázání, pak můžete počítat s nepříjemným faktem, že brzy se i ona na vás obrátí a začne vám číst levity. To se stalo Gallymu při rozhovoru s lady Constance a nyní mu připadalo velmi důležité, aby si vyměnil názory s nejchytřejším komorníkem z celého Shropshiru.

Když vstoupil do přípravný, zastihl tam pouze Penny. Dopisala dopis a odešla, jako už tak často předtím, aby se posadila k nohám toho, jehož společnost jí byla nepřetržitou inspirací od chvíle, kdy přijela na zámek. Hned na začátku svého pobytu na zámku Blandings poznala mladší dcera pana Donaldsona v Sebastianu Beachovi spřízněnou duši a kamaráda.

V komorníkově nepřítomnosti se přátelila s hýlem obecným, ptákem to značně rezervovaným, který sídlil v kleci na rohu stolu. Doposud se však marně snažila najít účinnou zdvořilostní frázi.

„Nazdar, Gally,“ pozdravila ho. „Poslyš, co říkáš hýlu obecnému?“

„Jak se daří, hýle obecný?“

„Chci ho přinutit, aby zpíval.“

„To je pro mne neznámá pevnina. Ale nepřišel jsem sem proto, abych se bavil o hýlech obecných, ať už zpívají či zarytě mlčí. Kde je Beach?“

(46)

„Jel do Market Blandingsu. Řidič ho vzal s sebou.“
 „Ať jde k čertu. Co se má co flákat po Market Blandingsu?“
 „Proč by se neflákal po Market Blandingsu? Chudák má přece také právo užívat trochu života. Brzo se vrátí.“
 „Neměl opouštět svoje pracoviště.“
 „Proč, co se děje?“
 „Propukla prasečí krize.“
 „Jaká prasečí krize?“
 Gally si přešel po čele utrápenou rukou.
 „Zapomněl jsem, žes tam nebyla, když Clarence přinesl důležitou novinku. Odešlas, protože jsi chtěla psát tomu svému mladíkovi. Dalovi, Halovi, Galovi nebo jak se jmenuje.“
 „Vailovi.“
 „Aha, Vailovi.“
 „Pochází z loamshirských Vailů. Musíš mu říkat Jerry. Tak co se vlastně stalo, když jsem odešla?“
 „Objevil se Clarence, uštěďroval rány ve vlnách a tekł v každém švu jako Hesperův vrak. Zrovna mluvil s tím pekelným psem.“
 „S jakým pekelným psem?“
 „Se sirem Gregorym Parsloem.“
 „Ach ano, s tím podivínem, co se pořád zouvá. Kdo je to – ten sir Gregory Parsloe?“
 „Dobrý bože! Ty to tedy nevíš?“
 „Jsem tady cizí.“
 „Raději začnu od začátku.“
 „To je to právě.“
 Jestli byl Gally na něco pyšný – a to plným právem – pak to byla jeho schopnost vyprávět příběhy. Krok za krokem rozvíjel historku, nevynechal jedinou sebenepatrnější podrobnost a za chvíli vytanul před Penny tak dokonalý obraz událostí, jaký si může vypravěč jen přát. Když v pozoruhodné pasáži zdůraznil, jak černá jest duše sira Gregoryho Parsloea, uvedl do svého vyprávění motiv Královny z Mattinghamu a promluvil o partyzánském vedení války, která musí nyní nevyhnutelně vypuknout, války, plné nebezpečství, jež ohrožují nejen sny a ctižádostivost lorda Emsworthe, ale i bankovní konto jeho vlastní a Beachovo, pak vyslovila sama od sebe svou hlubokou účast.

„Ten Parsloe bude nejspíš povedené číslo.“

„Jako do loterie. Vždycky takový byl. To mi připomíná, že ti musím povědět, jak znemožnil mého psa Towsera tenkrát večer, kdy probíhala kryší soutěž. Ale to jsi neslyšela ještě to nejhorší. Teď teprve se dostáváme k nebezpečí, které představuje Simonsová.“

„Kdo je to?“

„Když ses potulovala po pozemcích a kolem stavení statku, nezahlédla jsi náhodou mladou mohutnou ženskou v pumpkách, která vypadá jako zápasnice všech vah? Je to Monica Simonsová, ošetřovatelka Clarencova prasete. Má vznešené poslání starat se o Císařovnu. Až donedávna ji opatroval jeden zagroškudla, schopný starý fotřík jménem Pott. Ale vyhrál ve fotbalovém sázení a vzdal se ušlechtilého poslání, načež sestra Connie vytáhla z klobouku zmíněnou Simonsovou a přinutila Clarence, aby ji zaměstnal. Když propukla aféra s Královnou z Matchinghamu, shodli jsme se s Clarencem, že bychom byli blázni, kdybychom Císařovnu ponechali v rukou téhle holky. Rozhodli jsme, že Simonsová musí zmizet. Protože Clarence neměl odvalu to Connii říct, slíbil jsem, že to udělám. A zrovna jsem s ní mluvil.“

„S jakým výsledkem?“

„Záporným. Zahrabala nohama, stáhla uši a vůbec se chovala jako užovka hluchá. A co ty si o tom myslíš?“

„O čem?“

„Podle Clarence se Connie zajímá o Simonsovou proto, že ta holka je nějak spřažená s osobou, které se chce Connie zavděčit. Kdo to podle tvého názoru je?“

„Není to Parsloe?“

„Nikdo jiný. Sám Parsloe. Osobně, ne jeho fotografie. Ta holka je jeho sestřenicí.“

„No ne? Ne!“

„Právem voláš ‚No ne!‘ Bylo by to už tak dost velké nebezpečí, kdybychom měli co dělat jenom s Parsloem, který ve svém doupěti v Matchingham Hallu kuje lstivé pikle. Ale Parsloe se sestřenicí přímo v naší pevnosti, se sestřenicí, která se těší volnému přístupu k Císařovně, sestřenicí, jejímž úkolem je opatrovat Císařovnu každodenně chlebem... K čertu, chápeš, co tím myslím.“

„Chápu velmi dobře, co tím myslíš. Právem voláš: ‚K čertu!‘“

„Pro Parsloea není nic jednoduššího než dávat své služebnícím rozkazy a pro služebnícím není nic lehčího než rozkazy provádět.“

„Tak jednoduché jako porazit strom.“

„Je to všechno jak náleží zapeklité.“

„Tím se spíš urychlí vážná krize. Co uděláš?“

„Proto jsem přišel za Beachem. Musíme se poradit. Bohudíky tady přichází.“

Venku zaduněly kroky objemného komorníka, který se valil po chodbě dlážděné kamenem. Hýl obecný poznal chůzi milovaných nohou a propukl v jásavý zpěv.

(5)

Když však Beach vstoupil, nezapěl mohutným basem. Na první pohled postřehli, že komorníkovi není do zpěvu. Úplňkovitý obličej mu křivila duševní muka, angreštové oči mu lezly z důlků. Dokonce i takový člověk, mdlý, nijaký, bez života, fádňá na pohled, truchlivý svým zjevem, by spustil uprostřed hluboké noci Priamovu oponu a nešetrně mu sdělil, že polovina jeho Tróje je spálena – tak aspoň se to jevilo Penny, která vyjekla úžasem. Celý život prožila jako v bavlnce a nikdy předtím neuzřela komorníka v pohnutém duševním stavu.

„Beachi!“ vykřikla hluboce rozrušena. „Co je? Prozradte to mamince.“

„Proboha, Beachi,“ zvolal Gally.

„Tak vy jste to taky slyšel?“

„Pane?“

„Zprávu, že Simmonsova holka je Parsloeovou sestřenicí.“ Beachovi poklesla brada ještě níže.

„Sestřenicí sira Gregoryho, pane Galahade?“

„Vy jste to tedy nevěděl?“

„Neměl jsem o tom nejmenšího tušení, pane Galahade.“

„Tak proč se potom tváříte, jako by vám ulítly včely?“

(49)

Třesoucími se prsty zastřel komorník zelenou hrubou vlněnou látkou klec hýla obecného. Jako by v dolní sněmovně předseda vlády hvizdem zahájil tajné zasedání.

„Pane Galahade,“ zalkal. „Nemohu vám to bohužel říci.“

„Cože?“

„Ne, pane, nemohu vám to říci.“

„Skočte do toho po hlavě, Beachi,“ doporučovala Penny. „Záchvat odložte na pozdější dobu.“

Beach se dopotácel ke skříni s policemi. „Prominete mi laskavě, pane Galahade, musím se napít trochu portského.“

„Napijte se dvakrát,“ vyzval ho Gally.

„Raději třikrát,“ doplnila Penny. „Pohár starého zavedeného moku pro každého z nás, Beachi. A můj pohár naplňte až po okraj.“

Beach naplnil všechny poháry až po okraj a další důkaz jeho vzrušení, bylo-li ještě dalšího důkazu vůbec třeba, poskytl skutečnost, že jediným douškem vyprázdnil celou číši, ačkoliv ve šťastnějších časech srkával nápoj pomalu a vzácnou tekutinu po jazyku válel.

Posilující nápoj vykonal své. Komorník byl opět schopen řeči.

„Pane... madam...“

„Dejte si ještě,“ vybídla ho Penny.

„Děkuji vám, slečno. Asi si ještě naleji. Měl byste se také napít, pane Galahade, neboť má slova vámi značně otřesou.“

„Tak do toho, Beachi. Nechoďte celý večer kolem horké kaše.“

„Znám jednoho muže jménem Jerry Vail, mladého autora senzačních románů,“ vpadla švitořivě Penny, „a ten začíná svoje příběhy také tak. Až po stránku dvacet tři nikdy nevíte, oč vlastně jde. Autor tomu říká napětí.“

„Vyklopte to, Beachi, okamžitě to vyklopte a nedělejte s tím žádné cavyky. Slyšíte mě? Nepřeji si, abyste mě přinutil k tomu, že bych vám jednu vlepil.“

„K službám, pane Galahade.“

Komorník se jen s nadlidským úsilím přiměl k tomu, aby započal se svým vyprávěním.

„Právě jsem se vrátil z Market Blandingsu, pane Galahade. Odebral jsem se tam za účelem jistých nákupů. Nevím,

pane, zda jste si toho náhodou povšiml, ale v poslední době jsem poněkud začal přibírat na váze, což lze nepochybně připisat na účet sedavého způsobu života komorníků –“

„Beachi!“

„Jen ho nech, ať se k tomu propracuje sám,“ zvolala Penny. „Je to Vailova metoda. Připravuje vyvrcholení. Pokračujte, Beachi. Počínáte si dobře.“

„Děkuji vám, slečno. Nuže, jak říkám, v nedávné době jsem se začal poněkud znepokojovat kvůli přírůstkem na váze. Náhodou jsem spatřil v novinách inzerát na nový přípravek, zvaný Štíhlík, který zaručeně odstraňuje přebytečný tuk, neobsahuje žádné škodlivé či návykové drogy a je doporučován nejlepšími lékaři. Tak mi napadlo, že bych mohl zajít k Bulstrodrovi na korze a koupit si tam lahvičku. Když jsem vstupoval do krámu a požádal o Štíhlík, byl jsem poněkud na rozpacích. Zdálo se mi, že se Bulstrodův mladý prodavač na mne pronikavě podíval a že svůj pohled doprovodil výkřikem: ‚Oho!‘, ale já jsem se obrnil i proti této zkoušce nervů a Bulstrodův mladý prodavač mi zabalil lahvičku do papíru a balíček zapečetil růžovým pečetním voskem.“

„Beachi, já vás varoval!“

„Buď přece zticha, Gally. A o to šlo, vidíte?“

Beache zachvátila křeč.

„I kdybych použil vulgárního výrazu, slečno, nevěděla byste ani polovinu.“

„Máte ještě něco v záloze?“

„Mnohem, mnohem víc, slečno.“

„Tak tedy, Beachi, stojím zde a naslouchám se starou troubou u ucha.“

„Děkuji vám, slečno.“

Beach na okamžik zavřel oči, jako by se modlil, aby se mu dostalo dost sil.

„Sotva jsem zaplatil za nákup a dostal zpět drobné, když tu zazvonil telefon. Bulstrodův mladý prodavač šel k přístroji.“

„A vypadla mrtvola?“

„Prosím?“

„Promiňte. Myslela jsem na příběhy pana Vaila. Pokračujte. Máte slovo. Co se stalo?“

„Prohodil do přístroje několik slov. ‚Jo, jo,‘ vzpomínám si, že pravil, a ‚samo‘, z čehož jsem usoudil, že hovoří se zákaz-níkem z nižší střední třídy, které se často říká nižší buržoazie. Pak se s úsměvem obrátil na mne a poznamenal: ‚Nu, tomu tedy říkám náhodná shoda v pravém smyslu slova, pane Beachi. Neprší, ale přímo leje, že? Volal Herbert Binstead. A víte, co chce? Šest lahviček Štíhlíku, velké úsporné balení.‘“

Gally sebou škubl, jako by ho kousli do nohy baroneti.

„Cože!“

„Ano, pane Galahade.“

„Že ten chlapík Binstead kupoval Štíhlíka?“

„Ano, pane Galahade.“

„Dobrý bože!“

Penny se zmateně dívala z jednoho na druhého.

„Ale proč by si nemohl koupit Štíhlíka? Možná že je to vy-nikající lék.“

Gally promluvil pohřebním hlasem.

„Herbert Binstead je komorník Gregoryho Parsloea. A kdyby tě náhodou napadlo, že snad kupuje tento prostředek na zhubnutí pro svoji osobní potřebu, pak musíš svoje mínění opravit. Je tenký jako slaneček. Je nabíledni, co má v úmyslu. Čtu v tom chlapíkovi jako v knize. Jedná podle pokynů svého pána a zamýšlí předat Štíhlíka své spoluvinici Simmonsové, která ho tajně podstrčí do denní dávky Císařovny, a ta začne ubývat na váze a vyklidí bez boje pole Královně z Matchinghamu. Že mám pravdu, Beachi?“

„Obávám se, že je tomu tak, pane Galahade. To byla také první myšlenka, která mě napadla, když mi mladý Bulstrodvův prodavač prozradil podstatu telefonického rozhovoru.“

„Skutečnost nepostihuje žádné jiné vysvětlení než to, které jsem právě načrtl. Už jsem ti říkal, Penny, že Parsloe je darebák. Když chce uskutečnit svoje kouzla, počíná si tajuplně.“

Rozhostilo se mlčení, jedno z těch hlubokých, nepokojných mlčení, jaká nastávají tehdy, když si dobří lidé uvědomují, že přichází čas, kdy by měli přispěchat společnosti na pomoc, ale nedovedou si představit, jak by se do toho měli pustit.

Neshodovalo se s povahou ctihodného Galahada, aby zůstal dlouho vyveden z míry. Mozek jako jeho, vybroušený na

ostří břitvy dlouholetým spojením se členy Pelikán klubu, nikdy není v rozpacích déle než několik okamžiků.

„Tak to tedy máme,“ prohlásil. „První rána v kampani už vyšla a brzy se rozpoutá bitva. Musíme rozvážit svůj plán akcí.“

„Co to znamená?“ otázala se Penny. „Nechápu, kudy se chcete dát. Nespouštět z očí Simmonsovu holku je jistě dobrá myšlenka, ale jak to udělat? Nemůžete ji přece pořád sledovat.“

„Přesně tak. Proto si musíme zajistit pomoc člověka, který ji sledovat může, vycvičeného k těmto úkolům, jehož zaměstnáním je pozorovat zločinecké živly. Máme veliké štěstí, že se můžeme obrátit na takovou osobu. Na vedoucí denních i nočních detektivů firmy Digby.“

Beach sebou trhl tak, až se mu roztráslly obě brady.

„Maudii, pane Galahade? Moji neter, pane Galahade?“

„Právě tu. Je to paní Digbyová?“

„Ne. Jmenuje se Stubbsová. Digby je název firmy. Ale –“

„Jaképak ale?“

„Plně souhlasím s tím, co jste říkal, pane Galahade, že je totiž nutno najmout trénovaného pozorovatele, aby zkoumal pohyby slečny Simmonsové, ale určitě sem nehodláte povolat mou neter Maudii? Její zjev –“

„Vzpomínám si, že vypadá skoro jako Mae Westová.“

„Přesně tak, pane. Já bych to nedělal.“

„Nerozumím vám, Beachi.“

„Myslel jsem, pane, na lady Constance. Víم totiž, že lady bývá někdy nepřístupná, pokud jde o hosty. Vážně pochybuji, že by její reakce byla příznivá, kdybyste hodlal uvést do zámku soukromou vyšetřovatelku, která je neterí jejího komorníka a k tomu vypadá jako Mae Westová.“

„To také nechci udělat.“

„Opravdu, pane Galahade? Z vašich slov jsem soudil –“

„Návštěvnice, která přijede na zámek Blandings a bude vybízet darebáky a lumpy, aby spustili padací mříže hradních vrat a pečlivě na to dohlédli, bude dáma jménem Bunburyová, dlouholetá přítelkyně tvého otce, Penny. Vzpomínáš si ještě na tuto okouzlující paní Bunburyovou?“

Penny se zhluboka nadechla.

„Ty ale umíš myslet rychle, Gally.“

„Rychle myslet musíš umět, když si člověk jako Gregory Parsloe plivne do dlaní a hledá někoho, koho by pohltil. Mimochodem, Beachi, lordu Emsworthovi o tom všem ani slůvka. Nepřejeme si, aby se utrápil k smrti nebo aby celou věc prozradil v prvních deseti minutách, což by nepochybně učinil, kdyby o našem záměru věděl. Clarence je výborný člověk, ale špatný spiklenec. Rozumíte mi, Beachi?“

„Och ano, vskutku, pane Galahade.“

„Penny?“

„Ode mne se to nedoví nikdy.“

„Jsi prima děvče. Nemůžeme nic riskovat, v sázce je příliš mnoho. Na Maudii nyní závisí splnění nadějí a snů mého bratra Clarence a také nám, Beachi, se vrátí těch pár grošů, co jsme investovali do Císařovny. Ihned ji zavolejte k telefonu.“

„Císařovna má telefon?“ podivila se Penny, s pocitem, že od tak zázračného prasete se dá očekávat všechno.

Gally se zamračil.

„Mluvím o Maudii Beachové-Monstrosové-Digbyové-Stubbsové-Bunburyové. Neodkladně se s ní spojte a požádejte ji, ať si sbalí kartáček na zuby a zvětšovací sklo a ať se tady u nás objeví co nejdříve.“

„Prosím, pane Galahade.“

„Sdělte jí to co nejdůrazněji. Podtrhněte, že tato záležitost je nesmírně naléhavá. V příznivých barvách popište přitažlivé stránky života na zámku Blandings a oznamte jí, že zde nalezne nejen milovaného strýce, ale i vášnivého obdivovatele ze starých časů Criterionu.“

„Ano, pane Galahade.“

„Nyní půjdu oznámit sestře Constance, že na naléhavou žádost slečny Penelopy Donaldsonové pozvu otcovu starou známou paní Bunburyovou, aby u nás pobyla týden či čtrnáct dnů. Nepředpokládám, že by sestra Constance měla jakékoliv námitky, ale kdyby mi kladla odpor či dokonce mě plísnila, pak ji rozdrtím jako červa.“

„Tak ty drtíš červy?“ otázala se se zájmem Penny.

„Často,“ odpověděl Galahad, odpochoval, a když se o několik minut později vrátil, monoklem z něho vyzařovalo uspokojení.

„Všechno je vyřízeno. Přitakala jako jehňátko. Vypadá to, jako by měla ohromný špundus z tvého otce, Penny, nepochybně proto, že je tak ohavně bohatý. A teď,“ pravil Gally, „teď, kdy je, jak by se dalo říci, za námi celá předběžná dřina, kdy si můžeme na chvíli oddychnout, teď by neuškodila kapka portského. Ani tobě ne, vid’, Penny?“

„Pokud jde o mne, ať teče proudem.“

„A vy, Beachi?“

„Děkuji vám, pane Galahade. Trocha portského by mě zajiště osvěžila.“

„Tak přineste láhev a nalévejte. A až budete nalévat,“ pravil Gally, „opakujte si neustále: ‚Ať si řadí bouře, ať si bouřková mračna pokrývají oblohu, všechno je v pořádku, pokud jsou naše záležitosti v rukou Galahada Threepwooda.‘“

P.G.Wodehouse

Až naprší a uschne

Z anglického originálu *Pigs Have Wings*, vydaného nakladatelstvím Penguin Books Ltd., Harmondsworth, Middlesex roku 1957, přeložil Ladislav Smutek. Ilustroval Adolf Born. Graficky upravil Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2009 jako svou 861. publikaci. Vydání první. AA 9,94. Stran 224. Odpovědná redaktorka Blanka Koutská. Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava. Doporučená cena 228 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7021-880-8